

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

Emperyalizme Siyonizme Gericiliğe Karşı

ZAFER FİLİSTİN HALKININ VE SOSYALİZMİN OLACAK

•Devrimci
Hareketin
Yetkin
Bir Güç...

•Krizin
Bir Başka
Boyutu

•Seçim
Açılımı mı
Diz
Çöküş mü

•İsrail
Döktüğü
Kanda
Boğulacak

•Devrimin
50.Yılında
Küba Büyükelçiliğini
Ziyaret

•Park-Bahçe
İşçilerinin
Mücadelesi
Sürüyor

YAŞAMAK İÇİN İŞGAL ET EL KOY!

Tezcan Galvaniz işçileri

Sinter işçileri

Brisa işçileri

ÇUKUROVA TÜYAP

DEVRİMCİ HAREKETİN YETKİN BİR GÜÇ DURUMUNA GELMESİ

Deneyimsiz biri deneyimliymiş gibi davranamaz. İşçi sınıfı da mücadelenin ilk dönemlerinde deneyimsizdi. Bu yüzden pek çok hata yaptı, toyluklara düştü. Süreç içinde uzun mücadelelerden geçerek tecrübeli ve yetkin bir konuma geldi. Deneyim, emekçi sınıflara tek başına kurtuluş getirmez ama iktidara gelmesi için, onlara zengin malzeme ve dersler verir.

Türkiye ve Kürdistan'da halk kitlelerinin bugün eylemlerde ortaya koydukları yetkinliğe ve genel düzeye bakıldığında, nasıl bir tarihi süreçten geçtikleri ve ne denli deneyimli oldukları açıkça görülebilir. Deneyim ve genel düzey, eylemlerin ve sınıf mücadelesinin düzeyini ve genel gidişini önemli ölçüde etkiliyor. Kitlelerin mücadelesinin bugünkü gelişme derecesini yetmişli yıllarla karşılaştırdığımızda, kitlelerin mücadelelerinin bugün ne kadar ileri düzeyde olduğunu rahatlıkla anlayabiliriz. Devrimci mücadelenin bu ileri derecesi yalnızca bir alanda değil, sınıf mücadelesinin bütün alanlarında elde edilmiştir. Teorik, pratik, politik mücadele alanlarında bütünlüklü bir gelişmedir bu.

Şimdiye kadar verilen yoğun mücadele, sayısız eylem ve ısrarlı çalışmalar sınıf mücadelesinin ileri aşamalara ve düzeye çıkmasında atılmış birer temel taşı olmuştur. Verilen devrimci mücadele boşa gitmemiştir. Yapılan eylemler ve çalışmalar o sırada sonuca ulaşmamıştır fakat, sonuca ulaşması için birer eğitim okulu ve hazırlık rolünü oynamıştır. Kuşkusuz o sıralar girilen eylemler bir tecrübe olsun diye ve geleceğe bir deneyim bırakmak için yapılmadı. Başarmak için işe ciddi olarak girildi. O dönem başaramadı ama başarmak için iyi bir hazırlık oldu. Bunun üzerinde bu kadar ısrarla durmamızın nedeni açıktır; kitlelerin sermayeye ve faşizme karşı mücadeleyi sonuca götürebilecek, sınıf savaşını karara bağlayacak bir gelişme gösterdiklerini, yine sınıf mücadelesinin kendi seyri içinde açıklamak ve ortaya koymaktır. Çünkü iktidara gelmek emekçi kitleler için salt bir istek değildir. İktidar mücadelesi geniş bir deneyim, uzun bir hazırlık ve işçi sınıfının yoğun sosyal pratiğiyle sonuca bağlanır.

Reformist ve oportünist anlayışla bakılırsa, sonuç getirmeyen eylemler 'boşa gitmiş' eylemlerdir. Marksistlere göre ise tarih yalnızca

ca lehte gelişmelerden ibaret değildir. O zaman tarih yapmak çok basit bir iş olurdu. Tarihi gelişmelere devrimci bir bakış açısıyla bakılmalı. Sermaye egemenliğine karşı yapılan eylemler sonuç almayabilir ama boşa gittiği söylenemez. Her ciddi kitle eylemi, her ciddi devrimci eylem, halk kitlelerinin içinden geçmek zorunda oldukları çelikleştirici okullardır. Her ülke işçi sınıfı, iktidara gelmeden önce mücadelenin, proletaryanın sosyal pratiğinin çelikleştirici okulundan geçer. Bazen işçilerin ekonomik olarak güçsüzleşmesiyle bitse de grevler, proletaryanın birer mücadele okuludur. Bu yüzden, kapitalistler, her grevde kendi sonlarını görürler. Her grev, her sokak çatışması, her ayaklanma halk kitlelerinin iktidar mücadelesinde birer hazırlık okuludur.

Kitleler yoğun-devrimci geçen tarihi boyunca sayısız olaydan, politik eylemden ve çatışmadan geçtiler. Bunların tümü emekçilerin savaş kapasitesini pekiştirmiştir. 15-16 Haziran işçi ayaklanması, 1 Mayıs Taksim eylemleri, kitlesel sokak çatışmaları, grevler, genel grevler, Kürt Halkının ayaklanmaları ve daha çok çeşitli halk eylemi, hepsi hem kitlelerin yetkinleşmesini sağladı, hem de devrimin öznel koşullarını hazırladı. Ve bütün bu eylemler dizisi nüve halinde proletaryanın, halk kitlelerinin zaferini, devrimin zaferini kendi içinde taşımıştır.

Türkiye ve Kürdistan proletaryası ve devrimci hareketi, kırk yıl boyunca ateş hattında yürüdü, savaş içinde oldu. Bu denli uzun süre savaşım içinde olmak, dünyada proletaryanın girebileceği en önemli deneyimlerinden biridir. Büyük bir deneyime sahip olan emekçi sınıfın, sınıf mücadelesinde daha iyi bir yer tutacağı kesindir. On yıllarca süren devrimci mücadele, devrimci bir gelenek yaratmıştır. Faşizme ve sermayeye karşı mücadelede yaratılmış olan devrimci gelenek, mücadelenin her yeni atak içine girmesi sırasında ilk başvurulacak dayanaklardır. Ama proletarya devrimci bir sınıf niteliğine sahiptir, var olanla yetinmez, yaratılan devrimci geleneklerle yetinemez, devrimci niteliği gereği sonuna dek gider. Hedefine ancak, mücadeleyi, yeni aşamalara ulaştırırsa varabilir. Pratikte de bunu yapmıştır; mücadeleyi her kez daha ileriye taşımıştır. Pratikte de devrimci sınıf niteliğine uygun davranmıştır.

On yıllarca süren devrimci mücadele, bu

mücadeleyi yürüten devrimci kitlelerin kararlılığını gösterir. Bu, iktidara gelme kararlılığıdır. İşçi sınıfı sağlam bir öze ve kararlılığa sahiptir. İşçi sınıfının kararlılığı lafta değil, ateş içinde geçmiş bir kararlılıktır. Emekçi kitleler iktidara lafta değil, sınıf savaşını sonuna dek götürerek, faşist devlet terörünün altından geçerek, devrimci bir hareket biçimi izleyerek gelebileceğini bilecek tecrübeye ve bilince sahiptir. Lafta bir kararlılık gösterenler devrimci sınıfın üstünde hiçbir etki bırakmayacakları gibi, devrimci kitleler tarafından da ciddiye alınmazlar.

Büyük bir savaş kapasitesine ve zengin bir politik mücadele birikimine sahip olan kitleler, hedeflerine daha çabuk ulaşırlar. Mücadelenin her alanında elde edilen bu yetkinlik, kolay yoldan sağlanamaz. Bunun için yıllarca, on yıllarca devrimci mücadele içinde olmak gerekiyor. Sınıf uzlaşmacı sol politik hareketler, devrimci kitlelerin devrimci olan ne varsa, tüm ileri niteliklerine ve deneyimlerine karşı bir güvensizlik yayarlar. Onlar, kitlelerin tecrübelerini ve genel devrimci düzeyini öyle küçümserler ki, bu yüzden yüzbinlerin Hrant Dink'in cenazesindeki o görkemli eylemi ve bu eylem sırasında gösterdikleri yetkin devrimci tavrı, 1 Mayıs'ta Taksim'i ele geçirmek için gösterdikleri o savaşçı çabalarını, Kürt halkının disiplinli kitlesel devrimci ayaklanmalarını ve daha sayısız eylemde ortaya koydukları etkin hareketi anlamakta güçlük çekerler. Burjuvazi ise devrimci kitlelerin genel düzeyinin farkında. Saldırıların arttırmasının ve en iğrenç düzeye çıkarmasının nedeni bu. Her ne yaparsa yapsın burjuvazi artık sonuç alamaz.

Halk kitlelerinin sahip oldukları birikim ve mücadelenin çeşitli dönemlerinden çıkardıkları dersler, onun için avantajdır. Böylece burjuvazinin egemenliğini yıkma savaşımına da avantajın verdiği üstünlükle girmiş olur. Sınıf mücadelesi yalnızca askeri derslerle dolu değildir; çok daha önemli gerçeklerin açığa çıkmasıyla da yüklüdür. Kitleler açısından açığa çıkan en değerli gerçek iktidarı ele geçirmeden hiçbir yaşamsal sorunlarını çözemeyecekleridir. Bu politik gerçeğin kitleler tarafından bizzat kendi deneyimleri ile açığa çıkarılması kendi başına büyük önem taşır. İktidar ise ancak devrimci mücadeleyle ele geçirilir.

Devrimci işçi sınıfı hareketinin mücadeleden bilinçli ve kendine güvenli davranmasının temel bir nedeni örgütlülüğüdür. Örgütsüzlükten gelen kendine güvensizlik yerini, örgütlülüğün gelen kendine güvene bıraktı. Bağımsız politik mücadele çizgisini ve bütün politik faaliyetlerinin dayandığı bilimsel komünizmin ilkeleri, sağlam bir bakış açısını yarattı. İşçi sınıfı, sınıf mücadelesinin bugünkü ileri aşamasına büyük bir mücadele birikimi, sağlam bir bakış açısı ve sınıf hareketinin bilinçli sürdürücüsü olan devrimci sınıf partisinin önderliğinde giriyor.

C.DAĞLI

KRİZİN BİR BAŞKA BOYUTU

Başbakan, ne zaman bir gerçeği kabul etmek istemese, “düşünmezseniz yoktu” diyor. En son, krizin “psikolojik” olduğuna dair yaptığı açıklama da bu türden. Ona göre kriz yok, kriz varmış gibi gösterek, bundan nemalanan bir “kriz lobisi” var. Şimdilerde onlara ateş püskürmekle meşgul. İyi de kızacak ne var, insanlara “krizi fırsata çevirebiliriz” diyen siz değil misiniz? Önüne çıkan fırsatlardan yararlanma düşüncesi, kapitalizmin müfredatına dahil değil mi? Bu işin bir yanı.

Bir diğer yan, krizin ne kadar “psikolojik” olduğunu en çok yaşayanlar biliyor. Ve bu iş öyle göz boyamak için simitçiden simit almaya benzemiyor. Her gün, her saat insanlar işten atılma, aç kalma korkusuyla yaşıyorlar, buna ne kadar yaşamak denilebilirse. Kriz, her ne kadar kapitalist sistemin krizi olsa da, en çok işçi ve emekçiler zarar görüyorlar bundan. Bölükler halinde işten atılıyorlar, açlığa ve yoksulluğa mahkum ediliyorlar. Yani yaşamdan kovuluyorlar, ölüme mahkum ediliyorlar. Türkiye İstatistik Kurumu’nun rakamlarına göre Türkiye’de açlık sınırı 750 YTL, yoksulluk sınırı 2 bin 500 YTL ve 2009 yılı için asgari ücret net 527 YTL. Rakamların soğuk dili bile, her şeyi öyle açık bir şekilde gözler önüne seriyor ki! Çalışıyor olsanız bile, alacağımız ücretle bırakın başka ihtiyaçlarınızı gidermeyi, karınızı bile doyuramıyorsunuz. Bir de işiniz yoksa, bir de kısa ya da uzun vadede iş bulabilme şansınız yoksa!.. Başbakan, inşaat sektöründen iş adamları ile yaptığı toplantıda, inşaat sektörünün bir sünger görevi gördüğünü ve yan sektörlerle birlikte işsizliği adeta yuttuğunu söylüyor! İnşaat sektörünün iş adamları da 2009 yılında %10 küçülme beklediklerini söylüyorlar. Ve beklentilerini açıklıyorlar: “İşçi girdileri azaltılmalı”. Bunun anlamı açık: İnşaat işçileri için belirlenen ortalama ücretler daha da düşürülmeli. Yani zor iş bulabilmiş insanların yaşamları işsizlik tehdidi ile daha fazla cehenne me çevrilmeli.

Kriz işte böyle uzlaşmaz sınıf çelişkilerini derinleştiriyor, emekle sermaye arasındaki savaşı şiddetlendiriyor. Bir yanda biriken, biriktikçe şişen sermaye, diğer yanda yaşamda kalma mücadelesi veren emek gücü. Bir uçta har vurup harman savurma ve tam bir sefalet, diğer uçta tam bir yoksulluk ve sefalet.

Burjuvazi, kendi sorununa çözümünü işçi çıkarmada, fabrikayı kapatma ya da kapasite kullanım oranlarını düşürmede, “geçici bir süre” işe ara vermede buluyor. Tabii bu arada fırsat bu fırsat deyip kar oranlarını yükseltmek için işçi çıkaranlar da var. Onlar, bir süre sonra iş gücünün daha ucuzlayacağını ve ihtiyaç duyarlarsa daha az ücretle yeni işçiler alabileceklerini hesap ediyorlar. “İnsan hayatı mı, işsiz kalan insanların ne olacağı mı?”. Bunlar kapitalistlerin bilançolarına dahil değildir. Onları ilgilendiren sadece kendi karları ve zararlarıdır. Onları ilgilendiren krizden ne kadar karlı çıkıp çıkmayacaklarıdır.

Elbette bu arada, işçi ve emekçilerden daha fazla fedakarlıkta bulunmalarını istemekten de geri kalmayacaklardır. Onlardan kriz döneminde bulunduğu için kendilerini anlayışla karşılamaları istenecektir; “iş yok”tur, satış yapamıyor”lardır, “paralarını alamamış”lardır, “durumu idere etmek gerekir”dir!. Sıkça söylenen “aynı gemideyiz” masalı da bunlardan biridir. Yani “kriz, hepimizin krizi, batarsak da çıkarsak da hep birlikte!”. Ne diyor şimdi patronlar işçilere: “Ben batarsam siz de işsiz kalırsınız”. O halde yapılması gereken nedir, işçilerin daha fazla çalışması, ücretlerini aylarca almamaya sessiz sedasız katlanması, zorunlu mesailere daha fazla kalmaları, biriken alamadıkları mesai ücretlerini almak için bir başka baharı beklemeleri!. Yani kemer sıkma politikası, yani çalışarak ölmek...

Burjuva sarı sendikalar tam da böylesi dönemlerde daha fazla arzı-endam eyliyorlar. Onlar, işçi sınıfı ve emekçilere ölümü gösterip sıtmaya razı etmek için burjuvazinin gönüllü ajanlığını yapıyorlar. Yakın zamanda Türk-Metal-Sen’in toplu sözleşme görüşmelerinde %8’lik ücret artışına imza atması bunun en bariz örneği. Hemen arkasından Birleşik Metal İş’in de “hem ağlarım hem giderim” neviinden aynı sözleşmeye imza atmış olması, işçi sınıfının sendikal mücadeleye bakışının yeniden gözden geçirilmesini bir kez daha zorunlu kılmıştır. İşçi sınıfı ve emekçiler burjuva sendikacılığına karşı mücadele vermeden özgürleşemeyeceklerdir.

Artık şurası çok açık bir şekilde anlaşılmalı. Emek-sermaye çelişkisi temelinde bölünmüş kapitalist sistemin iki yakasını, bir araya hiç

kimse getiremeyecektir. Kapitalist sistem üretici güçleri yıkıma uğratarak bu krizden belli bir süreliğine çıkmayı başarsa dahi, çok geçmeden daha büyük bir krizle karşı karşıya kalacaktır. Kaldı ki, kapitalist sistemin şu an içinde bulunduğu krizden çıkabilmesi pek olası görünmüyor. Kendilerinin söylemiyle “henüz tünelin sonunda ışık görünmüyor”. Yani, kapitalist sistem alacakaranlık kuşağında yol almaya devam ediyor. Ne zaman nereye çarpıp infilak edeceğini, hep beraber yaşayarak göreceğiz. Ama şunu şimdiden söylemeliyiz ki, sonucu tayin edecek olan kesinlikle sınıf mücadelesi olacaktır. Çıkarları birbirine tamamen zıt olan, birinin yararına olanın diğerinin mutlak zararına olduğu, proletarya ile burjuvazi arasındaki savaşım, dünyanın geleceğini belirleyecektir.

KRİZİN DERSLERİ

Şimdi bir kez daha Lenin’e baş vurmanın tam zamanı. Ne diyordu büyük önder: “Çünkü tüm krizlerin büyük önemi, gizli olanı açığa çıkarmaları, sınırlıyı, yüzeyseli, ayrıntıyı bir kenara itmeleri, politik moloz yığınlarını ortadan kaldırmalı, gerçekten yürüyen sınıf mücadelesinin gerçek saiklerini ortaya koymalarıdır.” (Seçme Eserler 6.Cilt sf. 138) Türkiye ve K.Kürdistan’da bugün sınıflar mücadelesinin geldiği düzey, bunu her zamankinden daha acil ve yaşamsal kılıyor. Artık sınıflar mücadelesinin ikincil yanlarıyla değil, esas yanı olan iktidarın nasıl ele geçirileceği meselesiyle ilgilenmenin dışında atılacak her adım, boşluğa atılmış bir adım olacaktır. Tıpkı bugün kriz, bir çok devrimci olanağı beraberinde getirmişken, bunları görmeyip ya da görmezden gelip, “krizin faturasını ödemeyeceğiz” diyenler, “halk için bütçe” gibi hoş ama boş sloganlar atanların yaptığı gibi...

İşçi sınıfı ve emekçilerin huzursuzluğu bu denli artmışken, hemen yan başlarında Yunan halkı bir “bahane” ile ayağa kalkmışken onların önüne böylesine çürük politikalar konulursa tarih “kaçan fırsatlar” için bizleri affetmeyecektir. Bugün Türkiye ve K.Kürdistan’da en küçük bir ekonomik eylem dahi bağrında en büyük çatışmaları barındırıyor. Bugün artık “her grev, kapitalizmin krizinden başka nedir ki?” Ve şimdi bizler, daha ileri bir soruyu sormalyız; işçi sınıfı ve emekçiler, hangi araç ve mücadele yöntemleriyle savaşımlı yükseltmelidirler?. Buna ilk elden verilecek yanıt bellidir: Dolaysız kitle mücadelesiyle... Bunu harekete geçirecek olan nedir?: İleri işçilerin öz-faaliyeti. Şunu hiçbir zaman aklımızdan çıkarmamalıyız: İleri işçilerin görevini doğru değerlendirirler (Lenin). Şimdi “süreç içinde örgütlenme” diyenleri elimizin tersiyle bir kenara itmeliyiz. “Halk bilinç olarak hazır değil” diyenleri de!

Bugün işçi sınıfı ve emekçiler, on yıllardır burjuvaziye karşı sürdürdükleri mücadelede her zamankinden daha fazla olanağa ve moral güce sahipler. Her geçen gün, kapitalizmin yıkıma uğrattığı toplumun değişik kesiminden insanlar, işçi sınıfının saflarına katılıyor. Ve onlar birikmiş ve çözülmelerini bekleyen çelişkileriyle birlikte geliyorlar. Proletarya tam da şimdi i-kircikli davranabilecek durumda değildir. Tüm ayak başlarından kurtulup, toplumun tüm ezilen ve sömürülen sınıflarına önderlik etmelidir. Devrim, artık bir mucize değildir. “Doğada ve tarihte mucize yoktur” diyor Lenin. “Fakat her devrim, tarihin her ani dönemeci gibi öyle zengin bir içeriğe sahiptir. Mücadele biçimlerinin ve mücadele eden güçlerin karşılıklı ilişkisinin kendine özgü bileşimlerini o kadar beklenmedik biçimde ortaya çıkarır ki, bir çok şey dar kafalı beyinlerde mucize olarak görünmek zorundadır.” (Seçme Eserler 6 Cilt sy.18)

Şimdi işçi sınıfı ve emekçiler içinde hızla yaygınlaşan işyeri komitelerinde ilişkiler kurmak, bunları geliştirmek gerekir. Kendi iktidarı için mücadele artık işçi ve emekçilerin gündemine girmelidir. Yine işsizliğe karşı mücadele komiteleri, işsizlerin örgütlenebileceği komiteler vb. Kitlelerin dolaysız mücadele araçları olarak öne çıkarılabilir. Değişik iş kollarındaki işçilerin mücadele birliğinin sağlanması yaşamsal önemdedir. Hiç kimse başlayan bir çalışmadan hemen sonuç alacağı yanılgısına kapılıp, hayal kırıklığına uğramamalıdır. Proletaryanın büyük önderlerinin dediği gibi; “... (işçilerin-bn.) savaşlarının gerçek meyveleri o andaki sonuçlarda değil, işçilerin durmadan genişleyen birliğinde yatar.” (Kominist Manifesto sf. 119)

Bu göz önünde bulundurularak, sınıflar mücadelesinin engin denizine dalındığında, inanıyoruz ki, tarih önümüze yeni olanaklar ve biçimler çıkaracaktır.□

KOMİTELERİN ŞAFAĞI SÖKTÜ!

Tarihin en derin bunalımı, pek çok ülkeyi yangın yerine çevirirken, Türkiye işçi sınıfı da sürece iyi başladı. Dev mitingleri fabrika işgalleri izliyor. Ve hareket, daha bu ilk adımlarında, işçi komitelerinin şurada burada pıtrak gibi ortaya çıkıvermeleriyle, kendine müthiş bir gelecek hazırlıyor.

Evet işçi sınıfı gerçekten iyi başladı... Ve daha henüz, küresel krizin tsunami dalgaları Türkiye'yi vurmaya başlamamışken. Şu anda yaşanan kriz, Türkiye ekonomisinin kendi yapısından kaynaklanan krizdir. Küresel ölçekte yaşanan krizin dalgaları ise, 2009'un ilk yarısında, bütün gücüyle vurmaya başlayacağı tahmin ediliyor. Nasıl mı vuracak? Yalnızca dış borç ithalata ayakta duran sanayi, önümüzdeki aylarda tümüyle duracak; borçlar dağ gibi yığılı halde üretimi boğacak. Şimdilik yalnızca, ihracat kanallarını dolduran üretim alanları (otomotiv, tekstil, maden) hızla dibe çakıldı.

Bu açıdan bakıldığında, bugün yaşananlar ve işçilerin şu an ki eylemleri, önümüzdeki altı ayda olacak olanlar ile karşılaştırıldığında, pek masum bir çocuk oyunu gibi kalacak... Önümüzdeki altı ay, Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi açısından tarihi önemdedir. Bu tarihi dönemeçte işçi sınıfı, şu anki konumundan daha ileri sıçramak zorunda kalacak, ya da iyi başladığı süreci, ileri adımlar atamadığı için pasiflik içinde, çürüyecek noktalayacak. Şimdi her şey proletaryanın ve onun öncü güçlerinin avuçlarında şekilleniyor.

Sendikalizm Dar Geliyor

Bir süredir sınıf hareketinin en önünde metal işçileri yürüyor. Yavaş yavaş sınıfın diğer bölükleri de en öndekilerin adımlarını örnek alıyor. İşte Brisa işçileri. Binden fazla işçi, atılan 37 arkadaşını sahiplenmek için iki gün süreyle fabrikayı işgal ettiler. Lastik-iş sendikasının iş birlikçi yöneticileri Sabancı ile el sıkışarak, atılan 37 işçinin işsiz kalmalarının altına imza attılar. Çünkü bu işçiler, sendikayı da eleştiren işçilerdi. Brisa gibi büyük ve simge bir fabrikada, sendikalizmi aşan bir eğilim ete kemiğe bürünmesi, en çok burjuva sendikacıları telaşlandırdı. Ve 37 işçiyi, cehennemini işsizlik çukuruna insafsızca itelediler.

Boşuna bir çaba! Çünkü sendikal kalıpların kırılmasına yol açan adımlar, şimdi en önde yürüyen işçi kitlesi içinde genel bir eğilim halini almıştır. Bu tüm sınıfı etkisi altına alacak potansiyelde bir gelişmedir. İşçiler, şu veya bu partinin, grubun propagandalarından bağımsız olarak, krizin darbeleri karşısında sendikal mücadele kalıplarının yetmediğini kendileri görüyor. Daha ileri gitmek için, en ileri görünen sendikalara rağmen, mücadele komiteleri kurmaya girişiyorlar. Bu sınıfın içgüdüsel bir eğilimidir.

Kuşkusuz, tek tek işçilere sorsanız, bütün bunları, "krizin faturasını ödemek için" yaptıklarını söyleyeceklerdir. Fakat, pratikte attıkları adımlar ile bu niyetlerinin ötesine geçmiş oluyorlar. Faturacılık oynamak için, sendikal örgütlenmenin dışında başka bir şeye ihtiyaçları yoktu. Ama işçiler anladı ki, bu kriz faturacılık oynanacak bir kriz değildir. Demek ki işçiler, tam isabetli bir sınıf içgüdüleriyle, sürece müdahale ediyorlar.

"Fatura ödemeyeceğiz" söylemi, sıradan bir işçinin, şu anki günlük bilincine tekabül eder. Ve evet, günümüzde, daha ileri gitmeye hazır devrimci adımlar da, bu günlük bilinçten doğar. Ancak, kim ki devrimci yükseliş dönemlerinde kendiliğinden-günlük bilinçle kendini sınırlar, o öncü değil, artçıdır. Faturacılık oynayan topyekün ortalama sol, şimdi bu konumdadır. Topyekün ortalama sol, sınıfın günlük-sıradan bilincini dile getiriyorlar, o sloganın hemen her yerde yankı bulmasından övünç duyuyorlar. Halbuki, o slogan, sınıfın günlük bilincinden doğan sendikalizm sloganıydı ve daha ortalama sol, yayınlarına manşet atmadan önce, sendikalar onu pankartlarına yazmıştı bile. Ortalama sol, her konuda olduğu gibi, bu konuda da artçı konumdadırlar. Kuşkusuz yok, aynı artçı zihniyet, işçi sınıfının bağrında bir pıtrak gibi çoğalmaya başlayan komiteler konusunda da işleyecektir: Fatura ödememek için komite. Oysa ki, sendikala-

rın yanı başında komitelerin belirmesi bile, başlı başına, işçi sınıfının sendikalizm sınırlarını zorladığının ve "fatura ödememe" bilincinden ötesine kendi içgüdüleriyle geçiyor oluşunun kanıtıdır.

Hem Mücadele Hem İktidar Organları

Henüz başlangıç aşamasında olan işçi sınıfı arasındaki komiteleşmenin, bir seher yıldızı gibi seherde parlayıp hemen sönmemesi için, sadece bugünün mücadele organları olmaları yetmez, aynı zamanda geleceğin iktidar organları olarak da biçimlenmek zorundadırlar. Kuşkusuz bu biçimlenme için gerekli dönüşüm, bir yanda işçi sınıfını harekete geçiren çelişkilerin derinliğine, olgunluğuna ve diğer yanda öncü sınıf partisinin işçileri bu en kritik anda ikna etme yeteneğine bağlıdır.

İşçi sınıfını komitelere yönlendiren çelişkiler olabildiğine derin ve yakıcıdır, ve daha da yakıcı hale geleceğinden hiç kimsenin kuşkusu olmasın. Şimdiden mücadeleyi sokaklara, fabrika işgallerine taşıyan işçiler, bu krize karşı direnmek için daha ileri adımlar atmak zorunda kalacaklardır.

Bu krizde işçiler, şu adımları atmadan, işsizlik denilen ölüm çukurundan kaçamazlar.

- 1) İşsiz kalmamanın önlemi olarak üretimi devam ettirmek,
- 2) Geçim araçlarını güvenceye almak için ürünlerinin pazara çıkmasını sağlamak.

Fakat bu adımlar, ancak üretimi sermayenin cenderesinden kurtarmakla mümkün olabilir. Krizlerde sermaye üretimi durdurur, üretilmiş metalleri alelacele elinden çıkarmak için çabalar ve kendini adeta dondurarak koruma altına almaya çalışır. Kriz sırasında üretime devam eden sermaye, kendi kendini yiyen, tüketen bir sermayedir. Bu yüzden, eğer işçiler krizin faturasını ödememek adına, üretimde hiçbir işçinin atılmadan devamını istiyorlarsa, üretimin sermaye kabuğunu parçalamak ve emek adına üretim araçlarına el koymak zorundadırlar.

Şimdi artık işsizlik, yaşam hakkının gaspedilmesi demektir. Günümüz işçisinin dönecek bir köyü-toprağı yok, milyonluk mega kentlerin ortasında işsizlik, yaşamdan ölüm kuyusuna atılmak demektir. "yaşamak için, işgal et, el koy!" sınıfa yapacağımız çağrılar bu yönde olmalıdır.

Eğer işçiler, şaşmaz içgüdüleriyle bugün işgal eylemlerinde ilk ipuçlarını verdikleri gibi, üretime emek adına el koymaya girişirlerse, hemen görecektir ki, el koymak sorunları çözümü, daha ileri adımlar atmak kaçınılmaz oluyor. Çünkü günümüzde tüm fabrikalar çok uzak ve bilinmeyen pek çok pazara ürün göndermektedir. Bu nedenle ulaşım tekellerine, limanlara ve nakliye araçlarına da emek adına el konulması zorunludur.

Bitmedi. Hemen tüm fabrikalar, hammadde ve girdi malları temini için ya da ürünlerin pazarlanabilmesi için gerekli olan nakit parayı, kendi kasalarında tutmazlar. Bu gibi faaliyetler için bankalar devrededir. Bu nedenle işçiler, yaşamak ve üretmek için, bankalara da el koymalıdır.

Görüldüğü gibi, günlük sıradan bilinçle fatura ödememek için yola çıkan işçiler, attıkları her adımda "Bütün İktidarın Emeğe Ait" olduğu o toplumsal devrim eşğine yaklaşır. Yeter ki işçi sınıfı, kapitalist sistemin ölümsüzlüğü önyargısı ve mülkiyetin kutsal kapıları önünde yerlere dek eğilip secdeye varan o "faturacılık" kalıplarını ve bu dar kalıbı sürekli empoze edenleri, bir kambur gibi sırtından atsınlar. Bu yolda onların en büyük yardımcısı, sınıf partisi olacaktır.

Yaşamak içgüdü, bütün devrimleri hazırlayan o en derin ve en çilgün içgüdüdür. İşçiler, kentlerin orta yerinde açıklık dolu korkunç bir ölümüne razı olmaktansa, kutsal mülkiyet kapıları önünde secdeye varanların kafalarına basa basa ilerleyeceklerdir. Bugünün mücadele komiteleri, işte bu bilinçle, yarının iktidar organları olmaya hazırlanmalıdır.

İşçiler daha şimdiden, yaşamak için işgal ediyorlar, pek yakında yaşamak için el koymak zorunluluğunu da, bütün iktidarı ele geçirmenin kaçınılmazlığını da anlayacaklar. □

DEVLET KURUMLARI ÇATIRDIYOR

Türkçede, çürümenin artık önlenemez ve katlanılmaz hale geldiğini anlatan bir söz vardır, tuz kokarsa diye. O zaman artık yapacak bir şey yok demektir. Her şey kendi mantığının son noktasına kadar gidecek, buna kimse engel olamaz.

Anayasa Mahkemesi'ndeki çatlama devlet açısından, ne bir eksik ne bir fazla, işte tam da bu durumu ifade ediyor. Faşist devletin hemen hemen bütün kurumlarında ortaya çıkan bölünmenin boyutlarını tam kavrayabilmek için bu son örneğe bakmak yeter. Ne olmuştu Anayasa Mahkemesi'nde, ayrıntıları bir kenara bırakarak, kısaca hatırlayalım: Anayasa Mahkemesi Başkanı, Haşim Kılıç, Belde belediyelerinin yerel seçimlere katılımıyla ilgili Danıştay kararını kastederek bunun Anayasaya hükümlerini hiçe saydığını "Mahkeme Açıklaması" olarak açıkladı. Ve kıyamet ondan sonra koptu. Mahkeme'nin toplam sekiz üye ve yedek üyesi böyle bir açıklamadan haberleri olmadığını ve açıklamanın içeriğine katılmadıklarını açıkladılar.

Anayasa Mahkemesi Başkanı, böylece bizzat kendi arkadaşları tarafından yalanlanmıştı; üstelik bütün dünyanın gözü önünde. Bu durum, TC tarihinde bir ilkti. İlk defa, Anayasa Mahkemesi gibi düzen açısından dokunulmaz bir güvenlik sübabının çatladığı alenen ortaya çıkıyordu. Benzetme yerindeyse, düzenin sigortası atmıştı ve kralın çıplak olduğu herkes tarafından görülmüştü. Anayasa Mahkemesi'ndeki bu çatlak bu şekilde ortaya çıkması, tekelci sermaye sınıfı için kabul edilebilecek bir durum değildi. Çünkü tekelci sermaye sınıfı, bu kurumu her tartışmanın dışında tutmaya büyük bir özen gösteriyor, bu şekilde yıpranmasını önlemeye, korumaya çalışıyordu. Anayasa Mahkemesi'ni, kitlelerin gözünde "saygınlığını" koruyan, yeri geldiğinde "hakemlik" rolünü oynayabilecek, düzenin bir sigortası olarak elde tutuyordu.

Tekelci sermaye sınıfının evdeki hesapları çarşıya uymadı. Devrimin ağır baskısı altındaki devlet kurumları, bizzat gelişmeler tarafından politik tartışmaların ortasına çekildikçe ve tekelci sermaye sınıfı arasında hem devrimin bastırılması hem de bunun bir uzantısı olarak devlete, politik iktidara egemen olması kavgası derinleştikçe bu kurumlar arasındaki bölünme de derinleşti. Ve nihayet bölünme en tepedeki kuruma kadar ulaşmıştı. Anayasa Mahkemesi'ndeki bölünmenin burjuvazi açısından vahametinin anlaşılması için şöyle bir benzetme de yapılabilir: Genelkurmay Başkanının diğer kuvvet komutanları tarafından tüm toplum önünde yalanlanması (daha açık bir ifadeyle 'yalancı' ilan edilmesi) ne anlam ifade ediyorsa Mahkeme Başkanı Haşim Kılıç'ın bu muameleye tabi tutulması aynı anlamı ifade ediyor.

Tartışma tehlikeliydi. Tehlike tarafların kendilerinden gelmiyordu; ama burjuva devletin her türlü tartışmadan uzak tutularak yıpranmadığı varsayılan bu kurumunun itibarının yerlerde sürünmesinden ileri geliyordu. Tekelci sermaye sınıfı, devlet erkânıyla, muhalefetiyle, hükümetiyle, basınıyla bu tehlikenin farkına çabuk vardılar ve geçici bir ateşkesle tartışmayı kestiler. Fakat elden ne gelir ki, ilk tartışmada olan olmuş, testi yere düşürülüp kırılmıştı. Yere düşüp kırılınca testinin tüm gizemi de buharlaşıp yok oldu. Kısa süren bu hengâme sayesinde öğrendik ki, burjuva hukukun bu en üst, en "saygın", en "dokunulmaz" kurumunun başı bir hukukçu değilmiş. 70'li yıllarda üniversiteye giremeyen lise öğrencilerinin kapağı attığı bir Akademi mezunuymuş. Yani tahsilinin niteliğine bakarak söyleyecek olursak, normal koşullarda, en fazlasından Muhasebe Başmüfettişi ya da bilemediniz bir ilin defterdarı olabilecek bir kişi burjuva hukuk sisteminin başında duruyor.

İşin bu yanı, işçi sınıfını ve devrimci güçleri, faşist devletin perişanlığını, çürümüşlüğü, çöküş halini gösterdiği kadarıyla ilgilendirir, daha fazla değil. Sorunun asıl önemli yanına gelirsek.. Bu son örnek, faşist devlet içindeki bölünmeyi bir kez daha gözler önüne serdi. Devlet kurumları hem birbirlerine karşı hem de kendi içlerinde bölünmüş durumda. Yargıtay hükümete karşı; Danıştay Anayasa Mahkemesine karşı; Polis örgütü Jandarmayla çatışma halinde; MİT, önüne gelenin tekme attığı şamar oğlanına dönmüş, Yargıtay'la Danıştay Anayasa Mahkemesi ve Hükümete karşı... Liste böyle uzayıp gidiyor. Faşist devlet kurumlarının kendi içindeki bölünmeleri karşı devrim cephesi açısından daha vahim bir tablo ortaya çıkarıyor. Yargıtay,

Yargının bütünü, Anayasa Mahkemesi, Danıştay, MİT, üniversite, bürokrasi vb kurumlar şiddetli bir bölünmenin içinde. İçlerindeki bölünme iyice açığa çıkmayan iki önemli kurum kalıyor geriye: polis ve ordu. Fakat bu iki kurumun da derinden derine ve şiddetli bir bölünme içinde olduğunu düşünmek için pek çok neden var.

Egemen sınıfın politik egemenlik aygıtındaki bölünme, devrimci durumun olgunluğunu ele veren önemli bir ölçüttür. Bölünme, sadece egemen sınıfın içinde bulunduğu bunalımı yansıtmakla kalmıyor fakat aynı zamanda devrimin burjuva sınıf üzerinde ne denli güçlü bir baskı yaptığını da ortaya koyuyor. Ekonomik kriz, ona eşlik eden politik kriz ve bunlardan beslenen toplumsal devrim faşist devletin temel kurumlarını çatırdatıyor. □

Merhaba, İnsanlığın Umudu Küba'ya... Merhaba, İnsanlığın Onuru. Yiğit Küba Halkına... Merhaba Küba'nın 50 Şanlı Devrim Yılına...

1 Ocak 1959'da Che'nin komutasındaki gerilla güçleri Santa Clara'yı ele geçirdiklerinde, ezilen ve sömürülen Küba halkı yeni bir dünyaya merhaba derken; yürünmesi gereken yolun umutlu, bir o kadar da zorlu olduğunun bilincindediler. Bu bilinç; emperyalizmin her türlü tehdit, baskı ve ambargosuna rağmen Küba Halkının 50 yıldır dimdik ayakta kalmasını ve ne pahasına olursa olsun devrimin bu mevzisinin korunmasını sağlamıştır.

Emperyalist-kapitalist sistemin başından beri Küba Devrimi'ne şiddetli saldırılarını yöneltmesinin nedeni Küba'nın sosyalizmin canlı örneği olarak bütün dünya halklarına esin kaynağı olmasıdır. Küba ayakta kaldıkça ezilen halklar bu canlı örneği izleyecek ve yeni bir dünya yaratma eyleminden vazgeçmeyeceklerdi.

Bu bilinçle hareket eden Fidel, 90'lı yılların başında "sosyalizm öldü" naralarıyla kendilerini dünyanın efendisi ilan edenlere karşı; "Hayır, herkes bilmelidir ki, bu devrim bir milim gerilemeyecek" diyerek devrim ateşini daha da yükselteceklerini haykırıyordu.

Fidel'in öncülüğünde Küba Halkı omuzladıkları tarihsel rolün sorumluluğu ve onuruyla rol aldılar. Her türlü emperyalist abluka, yaptırım ve dayatmalara rağmen ekonomilerini düzlüğe çıkarmakla kalmayıp, sağlık ve eğitim alanında dünyanın en ileri ülkesi konumuna yükseldiler.

Dünya devriminin bir mevzisi olan Küba, başta Amerika kıtası olmak üzere diğer kıtaların birçok ülkesinin ulusak ve toplumsal kurtuluş mücadelelerinde ilham kaynağı oldu ve olmaya devam ediyor.

Bugün emperyalist-kapitalist sistem büyük bir çöküş içinde. Ömrünü biraz daha uzatabilmek için attığı her adımda, insanlığı daha büyük acılara sürüklemekten başka bir seçeneği kalmayan sermaye düzeni ne yaparsa yapsın artık miadı dolmuş, can çekişen bu sistemi ayağa kaldırma şansına sahip değil. Dünya proletaryası ve ezilen halklar sermaye düzenine karşı dünyanın dört bir yanında ayakta ve emperyalist-kapitalist sistem temellerinden sarsılıyor.

Fidel ve yoldaşları Küba'da devrime hazırlanırken "içinde bulunduğumuz an devrimcidir" diyor ve devrimci yöntemlerin gerçekliliğini savunuyorlardı. Küba Halkı bu yöntemlerle geleceğini ve özgürlüğünü kazandı. Sosyalizme ulaştı. Bugün içinde geçmekte olduğumuz süreç tüm dünya halkları için bu tarihsel bir "an"dır. Dünya proletaryası ve ezilen halklar ancak ve ancak devrimci yöntemlerle kendi iktidarlarının yolunu açıp, özgürlükler dünyasına ulaşabilir ve yeni yeni Küba'lar yaratabilirler.

50. yılını kutladığımız Küba Devrimi, komünizm mücadelesinde ki tarihsel rolünü sürdürüyor. Küba sokaklarından yükselen "Ya Sosyalizm Ya Ölüm" sloganı, dünyanın dört bir yanında "ya devrim ya ölüm" sloganına dönüşüyor.

Bir kez daha selam olsun Küba'nın 50. yılına...

Selam olsun Yüzyulumuzun Komünü'ne...

Viva Cuba...

Hasta la siempre...

Mücadele Birliği Platformu

NOT: 5 Ocak günü Küba Büyükelçiliği'ne sunulan metindir

SEÇİM AÇILIMI MI, DİZ ÇÖKÜŞ MÜ?

Tarihte bazı olaylar vardır ki, beton zemine çakılan murç demiri etkisi yaratırlar. Yine de, yapı ustaları çok iyi bilir, sert bir betonu kırmak için bir tek murç yetmez, aynı anda balyoz darbelerine maruz kalmalıdır.

Açıklananın kendisi kadar, yapıldığı gün de dikkat çekmişti. Çatışmada ölen binbaşının cenazesi kaldırılırken, bizzat bakanın ağzından öğrenmiştik, İmralı'ya yeni mahkumların gideceğini. Dokuz yıldır teknelci sistemin bu konudaki son derece katı tutumunu bilenler, betona çakılan murçun sesini apaçık duymuş olmalılar. Hele ki, bu adımın, Kürt halkının ayaklanması ertesine denk gelişi, bu konuda teknelci egemenliğin geri adım attığı fikrini güçlendirdi.

Derken, kuruluşu yıllardır sümen altına itilen, bürokrasinin kararlık koridorlarında boğulup giden Kürtçe-TV, bir anda, istihbaratçı bir bürokratin elinde, ete-kemiğe bürünmeye başladı. Televizyonun kuruluşu için yardımcı istenen kişiler içinde, seçimlerde Kürtçe konuştuğu için halihazırda 5 yıl cezası bulunan Orhan Miroğlu da var.

Bir haber de Hakkari'den geldi. Yeni kurulan üniversitenin rektörü, Kürt dili üzerine bir bölüm açmak üzere YÖK'e başvurdu. Onu, Mardin'deki Artuklu Üniversitesi izledi. YÖK, bu adımları desteklediğini açıkladığı gün, DTP'nin meclisteki Kürtçe konuşmaları "Bilinmeyen bir dil" olarak zabıtlara geçiyordu. Bunun gibi daha pek çok çelişkilerle dolu, titrek, güdük, kaşıkla verip kepçeyle alan adımlar atmak, Türk teknelci sermayenin karakterine uygundur. İyi ama neden şimdi?

Hemen ilk akla gelen, bu adımların yerel seçimlere yönelik aldatmacalar olduğudur. Özellikle AKP'nin son dönemde gerçek yüzünü açığa çıkartan "Ya sev ya terket" benzeri söylemler ve de başbakanın Kürdistan illerini ziyareti sırasında yaşananlar, bu partinin Kürt halkı içindeki siyasi etkisinin artık sifıra yakın olduğunu göstermişti. Bazı küçük adımlarla yerel seçimler öncesi imajını tazelemek istiyor olabilirdi. Fakat pek çok ciddi gözlemci, AKP'nin bu ve benzeri 'açılım' söylemlerinin artık Kürt halkı içinde "bir aldatmaca" olarak algılandığını belirtmekte. Yani, bu küçük adımların yerel seçimlerde AKP'ye katkısı çok daha küçük olacaktır. O zaman, "neden şimdi?" sorusunun cevabını başka yerlerde de aramalıyız.

Marksizm bize, toplumsal gelişmeleri, öncelikle iç sınıf dinamikleri açısından değerlendirmemiz gerektiğini öğretmiştir, dış etkenler, ancak bu temel üzerinde bir anlam ifade edebilirler. İmralı'daki inşaat, Kürtçe-TV, üniversitelere Kürt diliyle ilgili bölümlerin açılması gibi olaylar, en başta ezilen Kürt halkının, düzen üzerinde kurduğu muazzam devrimci baskı sonucunda ortaya çıkabildiler. Ancak, bütün bir mücadele tarihi göstermiştir ki, Türk teknelci sermayesinin politik esneklik yeteneği yoktur. Sermaye birikiminin güçsüz oluşu; büyük korku ve endişelerden beslenen bir tarihsel sınıf karakteri; karşı-devrim cephesindeki büyük çıkar çatışmaları vb. nedenler, Türk teknelci sermaye düzenini ancak gerçek bir devrimle parçalanabilecek katılımda bir betona dönüştürmüştür.

Ancak, Türk teknelci sermayesinde bulunmayan esneme yeteneği, emperyalist sermayede vardır. Bu yetenek bir dönem Avrupa Birliği hayallerinin emekçiler üzerinde etkili olmasını sağlamıştı. AB emperyalizmi Türk teknelciliğini adeta arkasından ite ite, bu hayallerin zemin hazırlayan küçük adımlar atmasını sağlıyordu. Ve, ne zaman

AB emperyalizminin bu yöndeki çabaları zayıflasa, Türk teknelci sermayesi, yine o eski katı, korkak ve esnemez postuna bürünmekte hiç gecikmiyordu. Çünkü ancak o post içinde kendini bir parça güvende hissedebiliyor. Devrim karşısında esnemek zorunda kalmak, Türk sermayesinin hücrelerine dek işlenmiş tüm korkuları ayaklandırmaya yetiyor.

Öyleyse, yukarıda andığımız gelişmeleri değerlendirirken, yalnızca iç dinamikleri değil, dış dinamikleri ve emperyalist politikaların konjoktürel yönelimlerini hesaba katmak gerektiğini hatırlamanın tam zamanıdır.

Bu konjoktürel yönelimin ne olduğuna dair en güçlü ipuçlarını, Graham Fuller'in açıklamalarında bulabiliyoruz. Çok uzun yıllar Ortadoğu'da CIA şefi olan Fuller, -ve yeniden gazete manşetlerine çıktığına göre Obama kabinesinin Ortadoğudan sorumlu danışmanı olacağını göz önünde tutarak-, şu sözleriyle oldukça dikkat çekti:

"Türkiye, Kürt sorunu tarafından rehin alınmış durumda. Mutlusuz bir Diyarbakır; Türkiye'yi bölgede güçsüz bir hale getirir ve Kürt sorununu manipüle etmek isteyen düşmanlarının yönelimlerine karşı savunmasız kılar. Bu, Türkiye'nin Irak, İran ve Suriye ile ilişkilerinde elini bağlayan bir unsur olur. Ancak, mutlu bir Diyarbakır; Türkiye'nin dış siyasetinde kullanılabileceği çok önemli bir araç olacaktır."

Ortadoğu'nun bugünkü korkunç durumundan sorumlu, boğazına dek kana, pisliğe batmış bir CIA şefinin ağzından çıkan "mutlu Diyarbakır" sözleri, elbette altı yaşında bir çocuğu bile kandıramaz. Bu kan kokan ağızdan çıkan "mutlu Diyarbakır", çok daha büyük acıların yaşanacağı bir hesabın parçası olduğundan kimsenin kuşkusu olamaz.

Fuller'in ağzında gevelediği ABD yönelimi bellidir. Ortadoğu'da artık iyice kaybolmaya yüz tutmuş hegemonyasını yeniden kazanmak için ABD, çok kanlı adımlar atacak, çok kanlı savaş tohumları ekecektir. Ve bunu yapabilmesi için, Türkiye'ye ve ordusuna fena halde ihtiyacı var.

ABD'nin bölgeye yönelik planları içinde, Türkiye ile Güney Kürdistan Federe devletini aynı kareye sokmanın önemi biliniyor. Hatta, gazeteci Enis Berberoğlu, bugünlerde Ankara'nın kapalı kapıları ardından, Güney devleti ile Türkiye'nin bir federasyonla birleştirilmesi fikrinin tartışıldığını iddia ediyor. Ancak kapalı kapılar ardından çıkamayacak bir tartışmadır bu... Fuller ise, daha gerçekçi bir yol öneriyor; tüm bölgenin siyasi başkenti, hatta tüm Kürt halkı üzerindeki etkisi bakımından Erbil'den daha önemli olan Diyarbakır'ı mutlu edin diyor. Böylece, Güney Federe devletiyle daha rahat bir ittifak geliştirebilecek, Türk ordusunun tüm enerjisini alıp götüren çatışmalar son bulacak ve ortaya çıkan bu yeni denge sayesinde ABD, İran ve Suriye üzerinde daha kanlı hesaplar güdebilecektir.

Ancak, Fuller ve onun gibi düşünenlerin unuttukları bir şey var. Amed'i mutlu etmek onların harcı değil. O kadar çok acı çekildi, araya o denli büyük bir kan denizi girdi ki, Amed ancak bu iç savaşın zaferiyle mutlu olabilir; topraklarında halen kimliği belirsiz yüzlerce insan kemikleri bulunan bir Amed, açlığın ve ezilmişliğin küçücük çocukları bile alev topuna döndürdüğü Amed, ancak karşı-devrimin kalbine çakılan bir murç demirinden mutluluk duyacaktır. □

İSRAİL DÖKTÜĞÜ KANDA BOĞULACAK

Siyonist İsrail'in Filistin halkına saldırmasının ardından elbette bizler de izleyemeyiz. Yoldaşlarımız Denizler, Cevat Saimler, Teğmen Aliler, İmam Ateşler nasıl boş durmayıp Filistin halkının yanında savaşmış onların intifadasına omuz vermişse biz Leninistler de başlarına bombalar yağarken taşlarla, sopalarla, silahlarla savaşan Filistin halkının bu savaşına omuz vermeden duramayız. Bu devrimci olmanın, Leninist olmanın gerekliliğidir.

Bu bilinçle bizler de 4 Ocak Pazar günü saat 14.00'da bir eylemle Filistin halkının sesine ses olmaya, onların intifadasını Taksim sokaklarına taşımaya karar verdik.

Ve saat 14.00'ı biraz geçerken Galatasaray Lisesi önünde bayraklarımızı ve "Filistin Halkı Devrimle Özgürleşecek, Savra Savra Hatta Nasr!" ve "Mücadele Birliği" pankartımızı açarak eylemimize başladık. Hemen öncesinde Taksim'de yapılan diğer eylem ve yürüyüşlere katıldığımızdan sesimiz biraz kısalmış olmasına rağmen Taksim sokaklarını "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Savra Savra Hatta Nasr", "Savaş Savaş Zafere Kadar", "İsrail Döktüğü Kanda Boğulacak", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" ve "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emegin Olacak" sloganlarımızla inlettik. Daha eyleme başlar başlamaz çevredeki insanların olumlu tepkilerini, destekleyen bakışlarını, alkış ve ıslıkların yanımızda hissettik.

Hemen yanı başımızda üç otobüsle ve bir panzerle bekleyen çevik kuvvete aldırış etmeden eylemimizi sürdürerek basın açıklamamızı okumaya başladık.

"İsrail, Filistin'e gökten ölüm yağdırıyor. 27 Aralık günü, Filistin halkı, siyonist İsrail'in ölüm kusan savaş uçaklarının sesiyle uyandı. '1967 savaşından bu yana en kapsamlı hava saldırısı' diye geçiyor

ajanslar: Filistin toprakları yerde ölü yatan evlatlarının kanlarıyla sulandı bir kez daha. (...) Siyonistlerin saldırısı karşısında dünya emekçi halkları ayağa kalktı. Saldırı duyulur duyulmaz dünyanın dört bir tarafında eylemler birbirini kovaladı. Gerici Arap devletleri, İsrail'e sessiz destek verirken Arap halkı her yerde protesto gösterileri düzenliyor. Filistin Devrimi, enternasyonal karakterini bir kez daha gösterdi. Dünya halkları, İsrail'e karşı ayağa kalkarken gerçekte emperyalist- kapitalist sisteme karşı savaşmış oluyorlar. Tüm dünya gericiliğinin İsrail'in arkasında olduğunu dünya emekçi halkları gayet iyi biliyor.

Siyonist şefler 'şimdi savaş zamanı' diyorlarsa, biz de şimdi İsrail siyonizmine, emperyalizme, kapitalizme, her türlü gericiliğe karşı eylem zamanıdır diyoruz. Onların yaktığı ateş kendilerini yakacak; bundan şüphe yok. Tıpkı Atina'da bir gencin polis tarafından katledilmesinin Yunanistan'ı tutuşturan bir kıvılcıma dönüşmesi gibi bu katliam da her yerde devrim ateşini tutuşturan bir kıvılcıma dönüşecektir" dediğimiz basın açıklamamızı bitirdikten sonra yeniden sloganlarımızı atarak en önde Filistin bayrağımız ve pankartlarımızı açarak Taksim Meydanı yönüne yürüyüşe başladık.

Yol boyunca yaptığımız konuşmalar ve sloganlarımızın etkisiyle çevredeki insanlar durup bizi dinliyor. Sloganlarımıza alkışlarla destek veriyorlardı. Hatta bir grup genç bizleri görerek yanımıza gelmiş ve kortejimize katılarak bizimle birlikte yürümeye başlamıştı. İnsanların bu desteğini gördükçe Filistin halkının gerçekten yalnız olmadığını tüm dünya halklarının Filistin halkının acılarını paylaştığını bir kez daha bilince çıkarıyor ve sloganlarımızı daha gür atıyor ve çevredeki insanlara çağrılar yapıyorduk.

"Biz bugün burada yürürken Filistin halkının başına bombalar yağıyor; Biz burada yürürken Filistin halkı tankıyla topuyla gelen siyonizme karşı taşlarla savaşıyor; Biz bugün burada yürürken emperyalist- kapitalist sistem dünya halklarına karşı en acımasız savaşımı sürdürüyor.

Filistin'de ölen İNSANLIKTIR, Filistin'de ölen dünya halklarının geleceğidir.

Gelin buna hep birlikte DUR diyelim. Gelin Filistin'de ölen çocuklar için, direnen halklar için SESİMİZE SES katın."

İnsanların desteği ve alkışları eşliğinde sloganlarımızla bir süre daha yürüdüktan sonra eylemimizi bitirdik ve Yüzyılın Komünü Küba'nın 50. yılı için Ayışığı Sanat Merkezi'nde yapılacak etkinliğe katılmak üzere sanat merkezine çıktık. □

FİLİSTİN'E DESTEK EYLEMLERİ HER YERDE

Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu Temsilciler Kurulu, "Herkesin Sağlık, Güvenli Gelecek" Platformu'yla birleştiği bir eylem çağrısında bulundu.

7 Ocak Çarşamba günü saat 12.00'de Tünel'de toplanan 3 binden fazla işçi ve emekçi, buradan Taksim Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Galatasaray Lisesi'ne varıldığında polis yürüyüşe müdahale ederek, yürüyüşü engellemeye çalıştı. Kısa süren engellenmenin ardından, işçi ve emekçi kitlesi sloganlar, ıslıklar ve alkışlar eşliğinde yürüyüşe devam etti.

Bizler de, Mücadele Birliği pankartımız ve Deniz Gezmiş silüetli bayraklarımızla işçi ve emekçilerin yanındaydık. Sık sık "İsrail Döktüğü Kanda Boğulacak", "Filistin'de Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm", "Savra Savra Hatta Nasr", "Savaş Savaş Zafere Kadar", "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Filistin Faşizme Mezar Olacak", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emegin Olacak" sloganlarını hep bir ağızdan attık.

Yürüyüş ikinci olarak, Taksim Meydanı'na çok yakın (yaklaşık 100 metre kala) bir yerde kesildi. Kitlenin bu seferki öfkesi görülmemeye değdi. Bu sırada bir işçi; "Bu barikatı bize değil, gidin İsrail'e kurun" dedi. Tepkiler gitgide çoğalıyordu. Bizler olası durum için Deniz bayraklarımızı alıp polis barikatının olduğu yere doğru yöneldik. Sonrasında kitlenin kararlı duruşu ve sendikanın da tavrı üzerine kitle Taksim Meydanı'na ulaştı.

Meydan'da yapılan basın açıklamasının ardından, bir sonraki "Filistin Halkı İle Dayanışma Eylemi" için tekrar buluşacaklarının duyurusunu yapıp eylem sonlandırıldı. □

ANTEP'TE FİLİSTİN İÇİN YÜRÜYÜŞ VE BASIN AÇIKLAMASI

3 Ocak Cumartesi günü saat 14:00'te Antep Mücadele Birliği Platformu tarafından Filistin'de yaşanan katliamla ilgili yürüyüş ve basın açıklaması düzenlendi. Antep'in en yoğun alışveriş merkezi olan Gaziler Caddesi üzerinde yapılan yürüyüş sırasında "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Filistin Halkı Devrimle Özgürleşecek", "Her Yer Filistin, Hepimiz Filistinliyiz", "Savra, Savra Hatta Nasr", "Savaş, Savaş Zafere Kadar", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emegün Olacak", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganları atılırken, yapılan ajitasyon konuşmaları ile Antep emekçileri Filistin Halkı ile dayanışmaya davet edildi.

Uzun bir dönemden beri ilk defa bir yürüyüşe sahne olan Gaziler Caddesi'nde bulunan insanlar da yürüyüş kortejine alkışlar ve sloganlarla destek olurken korteje girip yürüyüşe katılanlar da Filistin Halkı'nın yanında yer aldıklarını gösterdiler.

Halkın yoğun ilgisi altında gerçekleşen yürüyüşün ardından Balıklı Parkı'na varıldığında okunan basın açıklamasında, son yaşanan saldırının İsrail'in Filistin'e ilk saldırdığı tarih olan 1967'den bu yana gerçekleştirilen en kapsamlı hava saldırısı olduğu ve ölü sayısının 400'ü, yaralı sayısının binleri aştığı anlatılarak emperyalist sistem ve işbirlikçisi faşist devletlerin siyonist İsrail'in faşist saldırılarına sessiz kalarak bu saldırının tarafı olduklarını gösterdikleri belirtildi.

"Burada, Türkiye ve Kürdistan halklarına büyük görev düştüğünün altını çizmek gerekir. Çünkü İsrail'in bölgedeki en önemli müttefiki Türk Devleti ise, Türkiye ve Kürdistan Devriminin en önemli müttefiki de Filistin Devrimidir" denilen basın açıklaması şöyle devam etti:

"Başbakan'ın ilk katliam haberinden sonra döktüğü timsah gözyaşları kimseyi kandıramaz. Şunu herkes biliyor ki, siyonist

şeflerin hareket rahatlığı emperyalistlerle birlikte Türkiye'den aldıkları güvence sayesinde. Daha birkaç gün öncesinde İsrail başbakanı, yani bu savaş emrini veren katil, Türkiye Başbakanı ile kol kola, ancak evinde hissedebileceği bir rahatlık içinde dolaşıyordu.

Emperyalist sistem dünya halklarına karşı başlatmış olduğu savaşı hız kesmeden sürdürüyor. Emperyalist ve kapitalist sistemin kendini var etmek ve halkları baskı altında tutmak için savaştan başka çıkış yolu yok. Dünya kapitalist sisteminin krizi derinleşerek devam etmekte. Emperyalist sistem, tarihin çöplüğüne gidişini bir gün daha erteleyebilmek için yoksul halklara saldırıyor. Yıllarca devrimin ocağı olan Filistin'i ve Filistin halkını kanla boğmaya çalışıyor. Yıllardan beri Filistin devrimi, dünya halklarına örnek yaratmaya devam ediyor. Yoksul dünya halkları, enternasyonal dayanışmayı, Filistin halkının yanında yer alarak, ayaklanmalarla gösteriyor.

Filistin Devrimi dünya devrimci hareketi ile enternasyonal temelde her türlü dayanışma örneğini gösterdi ve göstermeye devam ediyor. Bütün bunlardan kaynaklı, Siyonist İsrail ve destekçisi emperyalistlerin, halklara karşı başlatmış olduğu dünya savaşının ilk ayaklarından biri Filistin devrimini kanla boğmaktır ve bunun için harekete geçiyorlar. Dünya işçi ve emekçi halkları da emperyalist ve kapitalist sisteme karşı, Filistin ile enternasyonal dayanışma eylemlerini ve kendi burjuva faşist devletlerine karşı mücadeleyi yükseltmelidirler. Bu katliamların sebebi kapitalist özel mülkiyet. Filistin halkının ve dünya yoksul halklarının özgürlüğü ancak kapitalist özel mülkiyetin yıkılıp, yerine ortak mülkiyetin konmasıyla mümkündür."

Açıklama sloganlarla sona erdi. □

ANTEP'TE BASIN AÇIKLAMASI

9 Ocak Cuma günü Antep'te sendikalar ve demokratik kitle örgütlerinin katılımıyla Filistin'de yaşanan katliamı protesto etmek amacıyla bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Saat 18:00'de başlayan eyleme katılan 200'ü aşkın insan sloganlarını Filistin için haykırdılar.

Mücadele Birliği Platformu'nun kızıl bayraklar ve dövizlerle alana girmesiyle "Filistin Devrimle Özgürleşecek" sloganı alkışlarla karşılandı. "Zafer Savaşın Filistin'in olacak", "Savra Savra Hatta Nasr – Savaş Savaş Zafere Kadar", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Her Yer Filistin Hepimiz Filistinliyiz" sloganları da yoğun bir katılımı alanda yankılandı.

Basın açıklamasını Emek Platformu adına Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu başkanı Nihat Bencan okudu. Bencan, yaptığı konuşmada bir halkın katledildiğini, günlerdir Gazze'yi havadan, karadan, denizden kuşatan ve bombalayan İsrail Devleti'nin soykırım uyguladığını, uluslararası hukukun ihlal edildiğini ve insanlık suçu işlendiğini belirterek dünyayı yönetenlerin duyarsızlığına isyan ettiklerini söyleyerek şöyle devam etti:

"Bugün hepimiz Filistinliyiz. Ölü bebeğini ağlayarak kucagında taşıyan babayız, çocuğunu yitiren anneyiz, bir genç kızın doyamadan yitirdiği sevgilisiyiz, savaşta doğup, savaşta büyüyen Gazzeli çocuğuz."

Açıklama tüm ülkede her gün saat 18:00'de Filistin için 3 dakika boyunca ses verme eylemi yapılacağı duyurulmasıyla son buldu.

Eylem sonunda sloganlar yine Filistin Halkı'nın devrimle özgürleşeceğini duyuruyordu.

**FİLİSTİN HALKI
DEVİRİMLE ÖZGÜRLEŞECEK!
YAŞASIN HALKLARIN
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

ANTEP'TE FİLİSTİN HALKINA DESTEK YÜRÜYÜŞÜ

Tekelci kapitalizm, içinde bulunduğu büyük krizden çıkış yolu olarak başvurduğu savaş ve katliamlara her geçen gün bir yenisini ekliyor. ABD emperyalizminin Büyük Ortadoğu Projesi dahilinde Ortadoğu halkı bombalarla katlediliyor. ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki yansıması İsrail, geçtiğimiz günlerde Filistin halkına karşı yaptığı hava saldırısı ile yüzlerce insanı katletti. Gerçekçe olarak da kuruluş amacı devrimci, ilerici güçlere alternatif olarak dinci, gerici bir anlayışla emperyalizmin oyunlarını uygulamak olan Hamas'ın ateşkesine uymamasını gösterdi. Tamamıyla oyundan ibaret olan bu gerçekçeyle, yapılan katliam haklı kılınmaya çalışılıyor.

İsrail tarafından Filistin'e yapılan bombalı saldırı, ülkemizde de protesto ve eylemlerle karşılanıyor. Bunlardan biri de Antep emekçileri tarafından gerçekleştirildi. Antep Emek Platformu 31 Aralık Perşembe günü, Yeşilsu Parkı'nda saat 12:00'de bir basın açıklaması gerçekleştirdi. "Filistin Devrimle Özgürleşecek", "Kahrolsun ABD Emperyalizmi", "Her Yer Filistin, Hepimiz Filistinliyiz", "Yaşasın Filistin Halkının Direnişi", "Filistin Halkı Yalnız Değildir" sloganları ile yürüyüşe geçildi. Emekçiler, Yeşilsu Parkından, Maarif Meydanı'na kadar slogan, ıslık ve alkışlarla "Antep Halkı Filistin'e Sahip Çık" sloganlarıyla antep halkını eyleme davet ettiler. Yoldan geçenler ise alkışlarla eylemi sahiplen-diklerini gösterdiler.

Mücadele Birliği Platformu tarafından da "Filistin Devrimle Özgürleşecek", "Savra Savra Hatta Nasr, Savaş Savaş Zafere Kadar", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emegin Ola-

cak", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" yazılı "Mücadele Birliği" imzalı dövizler açıldı.

Maarif Meydanı'na gelindiğinde sloganlar durmadan devam ediyordu. Antep Emek Platformu adına Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası (TÜMTİS) Antep şubesi başkanı Muharrem Yıldırım'ın okuduğu basın açıklamasında; "İsrail yönetimi 2006 yılında bir askerini kurtarma bahanesiyle Filistin'e yönelik başlattığı, aynı gerçekçeyle geçen yıl Lübnan'ı da kapsayan saldırısından sonra, geçtiğimiz günlerde bu saldırılara bir yenisini daha ekledi. 60 yıldır Filistin'de bir soykırım yaşanıyor. Emperyalistlerin himayesinde, Filistin vatanında kurulan İsrail devleti, Hitler faşizminin yahudilere uyguladığı soykırımın bir benzerini Filistinlilere kendisi uyguluyor. 60 yıldır onbinlerce Filistinli katledildi. Bazen mülteci kamplarında kurşuna dizildi, bazen hastaneleri, bazen de okulları havaya uçurdu Filistin'in.

Siyonistler bu defa Gazze'yi bombalıyor. Filistin, verdiği kayıplar bakımından tarihin en

büyük saldırısı ile karşı karşıya, Emperyalistler ve onların himayesindeki Siyonistler, bu vahşeti aklamak için Hamas'ın ateşkesi uzatmamasını gerçekçe gösteriyorlar. Saldırının gerçekçesini bu defa Hamas olarak açıklıyorlar. Oysa aylardır süren ambargo, açlık ve zulüm, katliamın bir parçası ve habercisi değil miydi? Aylardır süren zulüm ve ambargoya sessiz kalan, başta ABD olmak üzere AB'li emperyalistler, Hamas'ı suçlamakla İsrail'i temize çıkarabileceklerini mi sanıyorlar?...

Emperyalist politikalarının destekçisi ve uzantısı olmakla ve ABD'nin stratejik ortağı olmakla övünen AKP ve başbakanından, başka bir şey de beklenemez zaten. Nitekim gizli ve açık anlaşmalar yapılan, stratejik ortak olduğu ilan edilen İsrail Siyonizminin son katliamına karşı Birleşmiş Milletler genel sekreterine 'sert' bir şekilde telefon etmenin dışında hiç bir şey yapılmamıştır. Oysa Ortadoğu'daki siyasi konumu ve gücü ile İsrail saldırganlığına karşı Filistin halkına en çok destek ve güven verecek ülke Türkiye'dir. Buna karşın Türkiye'nin ABD ve AB'den bağımsız bir Ortadoğu politikası yoktur. Bu bağımlı politikanın sonucu olarak; Türkiye, İsrail'in ilaçsız ve aç bıraktığı Filistin halkına uygulanan amborgoya karşı hiçbir şey yapmamıştır. İsrail'le ekonomik, askeri, siyasi işbirliğine devam etmiştir. Filistin halkının kendi kaderini tayin hakkına saygı gösterilmelidir. Yaşasın Filistin halkının direnişi" şeklinde konuştu. Basın açıklaması sloganlarla sona erdi.

**SAVRA SAVRA HATTA NASR!
YAŞASIN HALKLARIN
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

İZMİR'DEN FİLİSTİN HALKINA BİN SELAM

5 Ocak'ta İzmir'de Basmane'den Büyükşehir Belediyesi önüne kadar İsrail'i protesto etmek ve Filistin halkını desteklemek amacıyla İzmir'deki Sendikalar DİSK, KESK, DKÖ, kimi siyasi partiler, devrimci kurumların ve Mücadele Birliği Platformu'nun da katıldığı bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Saat 17.00'de toplanmaya başlayan hareketler 17.30'da yürüyüşe geçti. Filistin'le ilgili pankartların açıldığı yürüyüş sırasında "Kahrolsun ABD Emperyalizmi", "Terörizm Yalan Katliam Gerçek", "Her Yer Filistin Hepimiz Filistinliyiz", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Katil İsrail Filistin'den Defol", "Susma Sustukça Katliam Sürecek", "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Başbakan Suça Ortaktır", "Katil İsrail Gazze'den Defol", "Diren Filistin Seninleyiz", "Selam Selam Filistin'e Bin Selam", "Filistin'e Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek", "Filistin Devrimle Özgürleşecek" sloganları atıldı. Yaklaşık 5.000 kişinin

katıldığı eylem İsrail'e karşı öfkeyle doluydu. Eski Sümerbank önüne gelindiğinde basın açıklaması gerçekleştirildi. Okunan basın açıklamasında "Günlerdir süren hava bombardımanının ardından helikopterlerin ve F16 uçaklarının desteğindeki kara birlikleri, geçtiğimiz Cumartesi akşamı beş ayrı noktadan Gazze'ye girdi..."

Bugün Ortadoğu'da karşı karşıya olduğumuz gerçeklik, kapitalist-emperyalist sistemin bölgesel savaş ve çatışmalar yoluyla içi-

ne düştüğü küresel krizden çıkma çabasıyla İsrail devletinin çıkarlarının örtüşmesinden başka bir şey değildir..." değinildi. Basın açıklamasının ardından kısa süreli bir gerginlik yaşandı. Gerginliğin bitiminden sonra basın açıklamasına son verildi.

**FİLİSTİN HALKI YALNIZ DEĞİLDİR!
FİLİSTİN'DE TEK ÇÖZÜM YA DEVRİM YA ÖLÜM!
İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ**

ESKİŞEHİR' DE FİLİSTİN İÇİN BASIN AÇIKLAMASI

8 Ocak 2009 tarihinde Eskişehir Anadolu Üniversitesi Yunussemre Kampüsünde İsrail'in Filistin'e uyguladığı katliamı protesto etmek için basın açıklaması yapıldı. Eylem duyurusunun yer aldığı el ilanları ve afişlerle tüm kampüs içinde çalışması yapılan basın açıklaması saat 12.30'da Yurt önünde toplanarak Filistin bayrağı ve dövizler açarak yürüyüşle başladı. Yemekhane önüne gelindiğinde sloganlar ve alkışlar eşliğinde bir grup arkadaş, yemekhane içine girerek, Filistin halkının yaşamaya devam ettiği katliamı anlatarak buna sessiz kalınmaması gerektiğini söyledi. Alkışlarla Filistin halkının haklı mücadelesinin yanında olduğumuzu gösterme ve eyleme katılma çağrısı yaptı.

Yemekhane yapılan konuşmanın ardından yemekhane bulunan öğrenciler alkışlarıyla desteklerini sunmalarının ardından, basın açıklaması yemekhanenin karşısında okundu.

Okunan basın açıklamasında 27 Aralık'tan bu yana 700'den fazla Filistinli kardeşimizi katleden, ambargo uygulayan İsrail'in, emperyalist devletlerin de tam desteğini alarak Filistin özelinde, tüm ezilen sömürülen dünya halklarına gözdağı vermekte olduğu belirtildi.

Basın açıklaması "Başbakan ne Kasım-paşalı tavrıyla ne de timsah gözyaşlarıyla bizi kandıramaz. Türkiye ve İsrail arasındaki ilişkiler bize gösteriyor ki, bu iki ülke arasında bir birlik söz konusudur. Bunu da şu bazı

ilişkiler ve anlaşmalar açıkça göstermektedir: İsrail-Türkiye savunma işbirliği, İsrail savaş uçaklarının Konya'da eğitim uçuşları yapması, Türkiye hava sahasının İsrail'e kullandırılması, Türk savaş uçaklarının İsrail'de modernizasyonu ve hibrit tohum alımları gibi bir dizi ticari ve askeri anlaşmalar. Şunu herkes biliyor ki, Siyonist şeflerin hareket rahatlığı emperyalistlerle birlikte Türkiye'den aldıkları güvence sayesinde. Daha birkaç gün önce İsrail Başbakanı yani bu savaş emrini veren katil, Türkiye Başbakanı ile

kol kola dolaşıyordu; ardından Cemil Çiçek birçok ülkeye asker gönderdiklerini gerekirse tekrar gönderebileceklerini açıkladı, ama emperyalistler ve işbirlikçileri nasıl ki Irak'ta Afganistan'da ve Lübnan'da batağa saplanmışlarsa bugün de Filistin'de batağa saplanmaya mahkûmdurlar.

Şimdi emperyalist-kapitalist sistemin, İsrail siyonizminin savaş çağrısına cevap veriyoruz. 'davetiniz kabulümüzdür!' ve bizler eylem alanlarımızdan, üniversitelerimizden sesleniyoruz. Şimdi eylem zamanı, şimdi Filistinli kardeşlerimizle dayanışma zamanı. Tüm emperyalistlere ve İsrail siyonizmine sesleniyoruz. Filistin halkına açtığımız bu savaşta emperyalist-kapitalist sisteme kin duyan tüm emekçiler, ezilen, sömürülen halk kitleleri vardır. FİLİSTİN HALKI YALNIZ DEĞİLDİR!" sözleriyle son verildi.

"Direnen Halklar Kazanacak! Filistin Halkı Yalnız Değildir!" yazılı pankartın açıldığı basın açıklamasında "Katil İsrail Filistin'den Defol!", "Filistin Halkı Yalnız Değildir!", "Filistin'de İntifada, Irak'ta Direniş, Ammed'de Serhıldan Kazanacak!", "Yaşasın Devrimci Dayanışma!" sloganları atıldı.

DÖB, DPG, DGH, Ekim Gençliği, ODAK/ Genç Direnişçi, Öğrenci Kolektifleri, EHP Gençliği, SDG ve Genç-Sen'in örgütlediği, YDG-M'nin destek verdiği eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı.

DÖB / Eskişehir

TAKSİM'DE FİLİSTİN EYLEMLERİ

Siyonist İsrail'in gazze saldırısının ardından tepkiler yükselmeye devam ediyor. 4 Ocak Pazar günü Taksim Tramvay durağında toplanan Herkese Sağlık ve Güvence- li Gelecek Platformu bileşenleri bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Toplanan binin üzerinde kişi "Katil Filistin İsrail'den defol" "Filistin Halkı Yalnız Değildir" "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma" al sloganları ile İsrail saldırısını protesto etti. Sloganların ardından okunan basın açıklamasında "Hiçbir gerekçe, yüzlerce insanın ölümü için geçerli bir neden olamaz. Siyonist İsrail bu saldırının hesabını vermeli ve bir an önce yaptığı saldırıları durdurmalıdır. Er ya da geç enternasyonal dayanışma içerisinde mücadele eden halklar, bu katliamların hesabını soracaktır. Bu böyle bilinmelidir!" denildi.

Basın açıklamasının bitirilmesinin ardından içerisinde Mücade-

le Birliği okurlarının da bulunduğu devrimci yapılar Taksim Tünel'e yürüyüşe geçti. En önde bayraklar ve büyük boyutta Filistin bayrağının taşındığı yürüyüşe, çevrede bulunan insanların alkış ve ıslıkları da eklendi. Taksim tramvay durağından tünele kadar "Filistin Halkı Yalnız Değildir" "Katil İsrail Filistin'den Defol" "Filistin'de Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm" sloganları eşliğinde yüründü. Tramvay durağına gelindiğinde Filistin'de Siyonist İsrail bombardmanı altında hayatını kaybedenler için say-

gı duruşu yapıldıktan sonra kısa bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmanın ardından kitle dağılarak yeniden Taksim Meydanı yönüne yürümeye başlamıştı ki yeniden "Filistin Halkı Yalnız Değildir" "Katil İsrail Filistin'den defol" sloganları atılmaya başlandı. Polisin müdahale etmek istemediği kitle sonradan dağıldı. □

Emperyalizme Siyonizm ZAFER FİLİSTİN HALKININ

Dünya “görmeli kutlamalarla” girerken yeni bir yıla, dünyamızın bir köşesinde evlere ateş düşüyordu. İsrail siyonizmi 28 Aralık’tan beri Gazze’ye füze yağıyor. Füzeler, Filistinlilerin evlerini yerle bir ediyor, çocukları uykularında yakalıyor. Havai fişekler değil onların üzerlerinde patlayan, etrafa kan saçan, en çok sevdiklerini onlardan ayıran, evlerini yerle bir eden İsrail füzeleri. İsrail siyonizmi, Filistinli çocukları katlederek Şebit Bayramı’nı kutladı.

Kısa süre içerisinde katliamın bilançosu, birçoğu çocuk olmak üzere 800’den fazla ölü ve binlerce yaralı... İsrail Savunma Bakanı Ehud Barak “şimdi savaş zamanı” diyor. Güya bütün bunlar, Hamas’ın Haziran’dan bu yana süren ateşkesi bozmasına cevap niteliği taşıyor. “ Hamas ateşkesi bozdu” diye siyonizm Filistinli çocukları katlediyor. Filistin halkı üzerine füze yağıyor. Filistin’in çılgınlığı yükseldikçe, siyonistlerin yüreği ferahlıyor, içleri hışı ile doluyor. Yıkıntıların altından çocuk ölümleri çıktıkça İsrail siyonizmi, “vaadedilmiş topraklar”daki egemenliğini biraz daha perçinlemiş oluyor! Siyonizmin acımasızlığını ve kan içici yüzünü İsrail Dışişleri Bakanı Taipi Livri’nin şu sözlerinden daha iyi ne özetleyebilir: “Ancak maalesef (siz bunu “elbette” diye okuyun) savaşta bazen siviller de bedel öder.” Yani gayet doğaldır yüzlerce insanın işine giderken, evine dönerken, gece uyurken katledilmesi. Ne de olsa “şimdi savaş zamanı”. Savaş zamanlarında insanlar ailelerini, yakınlarını, en çok değer verdikleri şeyleri kaybedebilirler. Savaş zamanı ölenlerin yaşına bakılmaz, kimseinin gözyaşına bakılmaz.

Gazze zaten uzun süredir İsrail siyonizminin kuşatması altındaydı. “Yüreklerrinin kulakları sağır olanlar” uzunca bir süredir Filistin halkının burada yaşadığı trajediye kayıtsız kalıyordu. İsrail siyonizmi, suları kesmiş, elektrikleri kesmiş, gıda sevkiyatını durdurmuştu. Adeta Gazze halkını açlığa ve susuzluğa mahkûm etmişti. İlaç

bulamadıkları için insanlar, kuşatmanın içinde çaresizlik içinde kıvranıyorlardı. Şimdi bu kuşatma daha da sıkılaştırılmış durumda. Hastanelerde elektrik olmadığı için doktorlar, cep telefonlarının ışığıyla ameliyat yaptıklarını söylüyorlar. Gazze sınırını tüm basın yayın organlarına kapatan siyonistler, akbabalar gibi başına üşüşükleri Filistin’in çılgınlığının duyulmasını, engellemek için yalanla örülü duvarlarını yükseltiyorlar.

Bir Nazi Ülkesi: İsrail!

Naziler 2. Dünya Savaşı sırasında dünyadan yalıtıldıkları toplama kamplarında yahudileri, komünistleri, ilericileri katlediyor, sonra cesetlerini açtıkları çukurlara gömüyorlardı. Hem de kamyon kasalarından çöp boşaltır gibi! Şimdi günümüzün Nazileri, İsrail siyonistleri, aynı vahşilikle, aynı kan dökücülükle Filistin halkına saldırıyor, katlediyor ve dünyanın çokbilmiş yazarçizer takımı Filistin halkını teskin etmeye, barıştan vazgeçmemeye vb çağırıyor. Bakan Filistinli bir kadın, İnam El-Obeidi ne diyor: “Barışı severiz. Ama barışı düşünemiyoruz ki acı çekmekten!” işte Filistin’in gerçeği budur. Öyle otel lobilerinden, medya centerların tepesinden görüldüğü gibi değildir. Filistin halkı, yarım yüzyıldan fazla zamandır devrim mücadelesi veriyor, kendi toprakları üzerinde özgürlük için savaşıyor. Yarınları güzel kılabilmek için bugün en genç, en yiğit savaşçılarını ölüme gönderiyor.

Bugün Hamas, Filistin halkını temsil etmiyor, hiçbir şekilde. Herkes biliyor ki, onun karanlık tarihi emperyalizmin uzantısı Müslüman Kardeşler örgütüne dayanıyor. Bir zamanlar FKÖ (Filistin Kurtuluş Örgütü)’yü etkisizleştirmek ve Filistin ulusal kurtuluş hareketini bölmek, Filistin Devrimi’ni emperyalistler için kabul edilebilir mecralara sürüklemek için ABD ve İsrail eliyle kurulmuş ve büyütülmüş olan Hamas, bugün her ne kadar ABD ve İsrail’e karşı savaşıyor gibi görünse de ay-

nı misyonunu devam ettiriyor. Bu misyonun özü, Filistin Devrimi’nin proleter bir kanala, sosyalizm kanalına akmasını önlemek, bunun yerine onu dinci-gerici kanallara yönlendirmek. ABD, İsrail, Arap gerici devletleri Filistinli devrimci örgütleri baskı ve terör altında kımıldayamaz hale getirirken Hamas’ı, işte bu amaç için tüm güçleriyle desteklediler. Bugün bile gerici Arap devletlerinin Hamas’ı el altından destekledikleri, herkes tarafından bilinen bir gerçektir. İşte, emperyalistlerin, İsrail’in, gerici Arap devletlerinin ve El-Fetih’in çürümüşlüğünden yaralanan Hamas, Filistin halkının özgürlük istemini sömürerek ve özellikle Filistinli devrimci, sosyalist yapıların bıraktığı boşluğu doldurarak 2001 yılında iktidara geldi.

Ama küçük Filistin için iki işbirlikçi güç fazlaydı. ABD, İsrail, gerici Arap devletleri ve hatta Avrupalı emperyalistler, Mahmud Abbas’la birlikte El-Fetih’i tam işbirlikçi bir noktaya getirdikten ve Filistin’in geleceğini kendilerince emperyalist-kapitalist sistem içinde garantiledikten sonra Hamas’ı gözden çıkardıklarını ilan ettiler. Filistin burjuvazisinin iki kesimi arasındaki iç savaşta tercihlerini, hiç düşünmeden Mahmud Abbas’tan yana yaptılar. Hamas’ın ekonomik kaynaklarını elinde tutan Müslüman Kardeşler Örgütü de, Hamas’ı boyun eğmeye ikna edemeyince efendilerinin bu politikasına uygun olarak, Hamas’ın boğazını sıkıya başladı. Kuruluşuna öncülük edenler ve destekleyenler açısından Hamas’ın misyonu sona ermişti. O artık sırttan atılması gereken bir yükü.

El-Fetih’in tam işbirlikçi konuma çekildiği, devrimci örgütlerin önemli ölçüde zayıflatıldığı, Filistin devriminin sosyalizm yoluna girmesinden duyulan korkunun azaldığı bu yeni koşullarda Hamas’ın önünde iki seçenek duruyordu. Ya El-Fetih’in içinde eriyip yok olacaktı ya da direnme yolunu seçecekti. Hamas, intihar yerine (daha doğrusu, kullanılmış bir mendil gibi buruşturulup bir kenara atılma yerine) varlığı-

izme Gericiliğe Karşı VE SOSYALİZMİN OLACAK

nı koruma yolu olarak direnmeyi seçti. Bu Filistin burjuvazisinin iki kesimi arasındaki iç savaşın en sert noktalarına, en acımasız biçimlere ulaşacağıın ilanıydı. Mahmud Abbas'ın, İsrail Gazze'ye roket yağdırırken, hemen kameraların karşısına geçip İsrail siyonizminden önce "ateşkesi bozarak buna sebep olduğu" için Hamas'ı suçlaması, bunun en iyi kanıtı. Mahmud Abbas için sorun, Siyonist İsrail'in Filistinli çocukların, kadınların, yaşlıların, sivillerin başına yağdırdığı bombalar değil, Hamas'ın yok edilmesiydi. Tıpkı, en gereken zamanda Filistin halkına sınır kapılarını kapatan ve böylece İsrail lehine adeta kapana kısıran Mısır gibi.

Bu savaş bir kez daha gösterdi ki, kahraman Filistin halkı, sadece ABD, İsrail ve Avrupalı emperyalistlere karşı değil, ama Arap gericiliğine, kendi içindeki işbirlikçilere karşı da amansız bir savaş yürütmek zorundadır. Mahmud Abbas ve onda cisimleşen Filistin burjuvazisi, Filistin topraklarında sosyalizmi görmektense İsrail'in işgalini görmeyi bin kez tercih eder. Aynı şey, şüphesiz, İsrail'in soğukkanlıca yaptığı katliamı aynı soğukkanlılık ve donuk gözlerle seyreden Ürdün, Mısır, Suudi Arabistan gibi gericici Arap devletleri için de geçerlidir.

Hamas'a gelince.. O şimdi, daha doğuşundan itibaren omuzlarına yüklenmiş olan günahlarının kefareti ödüyor. Hamas, kuruluşuna neden olan misyonu bitince gökyüzündeki yerine çekilecekti; bunu kendiliğinden yapmazsa onun kuruluşuna önyak olanlar bunu yapacaktı. Çünkü emperyalistlere göre Hamas, yeryüzü için fazlaydı artık. Ama Hamas'ın günahlarını kefareti, Hamas tek başına değil, Filistinli kadınlar, çocuklar, yaşlılar, anneler, babalar da çekiyor. Çünkü, emperyalistler, siyonist İsrail, gericici Arap devletleri Hamas'ı yeryüzünden silmeye girişmişken Filistin devrimini de mümkün olduğunca ezmeye, zayıflatmaya, Filistin halkının direncini kırmaya çalışıyorlar.

Hamas ise, Filistin Devrimi'nin düş-

manlarıyla kendisinin yeryüzü için artık fazla olduğuna karar verenlerin bir ve aynı güçler olmasından sonuna kadar yaralanmaya çalışıyor. Hem onu dünyaya getirenleri, getiriş nedenlerini, doğuşundan itibaren omuzlarına binmiş günahları gözlerden saklıyor hem de Filistin halkının desteğini arkasına almak üzere direnişin simgesi, öncüsü gibi ortaya çıkıyor. İsrail siyonizmi, emperyalistler ve bütün gericici devletler, çok çeşitli biçimlerde, Hamas'ın bu çabasına, son derece bilinçli olarak, ortak oluyorlar. Dünyanın her tarafındaki burjuva basın, bütün Filistinli devrimci örgütlerin direnişini yok sayarak, örgütlerin kendisini yok sayarak, Hamas'ı direne, savaşan tek güç gibi gösteriyorlar. Gericici faşist devletler, Filistin halkına destek vermek isteyen devrimci güçlerin elini kolunu bağlayıp dinci gericileri sokağa salarak bu düşüncenin oluşması için ellerinden geleni yapıyorlar.

Şüphesiz ki, bu gerçeğin ters yüz edilmesidir. Başta Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, Filistin Demokratik Cephesi, Filistin Komünist Partisi olmak üzere onlarca devrimci örgüt, yani Filistin Devrimi'ni bugünlere getiren gerçek devrimci güçler, dün olduğu gibi bu gün de İsrail siyonizmine karşı direnişin başını çekmektedirler. Bu anlamda, Filistin halkı, El-Fetih ve Hamas gibi iki kötü seçenekten birine mahkûm değildir. Filistin Devrimi'ni, Filistin halkının emperyalizme, siyonizme ve gericiliğe karşı mücadelesini temsil eden güçler bunlar değil, FHKC, FHKC-Genel Komutanlık, FDC, FKP gibi örgüt ve partilerdir.

Türkiye'nin İki Yüzlülüğü

Devlet yetkililerinin İsrail'in operasyonu karşısında döktüğü timsah gözyaşlarını gören de sanır ki, bu katliam karşısında en fazla üzülen, en sert tepkiyi gösteren Türkiye oldu. Hatta o derece, öylesine ki, başbakan hiç beklemeden Ortadoğu turuna çıktı. Oysa herkes bilmektedir ki, daha kısa süre önce Türkiye ile İsrail arasında askeri

anlaşmalar, güvenlik anlaşmaları vb yapıldı. Hatta kara kuvvetlerinin son dönem almayı düşündüğü kısa menzilli füzeler için anlaşma yapmaya hazırlandığı firmalar arasında İsrail firmaları da var. Bir yandan Filistin dostu gibi gözükeceksin, bir yandan da İsrail'le en üst düzeyde ekonomik, siyasi, askeri anlaşmaları yenileyeceksin.

İsrail'le can ciğer-kuzu sarması olan hükümet ve devletin birden bire Filistin halkının dostu kesilmesinin nedenleri açık. Hükümet ve devlet, İsrail'e, ABD'ye, gericiliğe karşı savaş içinde büyük acılar çekerek güçlenen Filistin Devrimi'ne etki etmek, onu emperyalist-kapitalist sistem sınırları içinde tutmak, en kötü ihtimalle Hamas'ın kucağına itmek. Ama başaramayacaklar. Filistin halkı, dünyanın en bilinçli devrimci halklarından birisidir. Burjuva televizyon kanalları, basın vb. Filistinli devrimci örgütlerin direnişteki rollerini dünyanın gözünden saklasalar da Filistin halkının gözünden saklayamazlar. Nitekim Filistin Halk Kurtuluş Cephesi şimdiden direniş platformunun sözcüsü olacak denli ileri çıkmış durumda. Emperyalistler ve dinci gericiler güneşi balçıkla sıvayamayacaklar.

Bir diğer ikiyüzlüce tutum, ortalama sol hareketin, dinci gericici hareket karşısındaki tutumudur. Bu konu üzerine daha önce defalarca durduk. Hizbullah ve Hamas gibi dinci gericici hareketlerle ittifak politikası izleyenler, emperyalizme karşı olmak adına, Filistin Devrimi'ne ve Ortadoğu'daki devrimci harekete en büyük zararı veriyorlar. Bugün artık kapitalizme karşı olunmadan emperyalizme karşı olunamayacağı daha iyi anlaşılmalı olmalıdır. İttifaklar belirlenirken, aynıların aynı, ayrıların ayrı yerde durmasının önemi daha iyi anlaşılmalıdır. Aksi takdirde karşı-devrimci Vakit yazarları ile aynı kortejin içinde yer almak şaşırtıcı olmayacaktır.

Bugün Filistin Devrimi, ciddi bir yol ayrımına gelmiştir. Tıpkı bizde olduğu gibi. Son sözü sosyalistler, devrimci güçler, devrimin gücü söyleyecektir. □

BASINA VE KAMUOYUNA!

Yunan halkı, işçi ve emekçileri 6 Aralık'tan beri ayak-
tadır. 15 yaşında bir genç olan Alexis Gregoropoulos'un Yu-
nan polisi tarafından kurşunlanarak öldürülmesinden sonra
Yunan halkı, bu katliama büyük bir direniş ve isyanla karşı-
lık verdi. Üniversiteler işgal edildi, sokaklar eylemcilerin
gür soluklarıyla ateşlendi. Yunan işçi ve emekçilerinin grev-
leriyle desteklenen eylemler bir anda ülkenin dört bir yanı-
na yayılmakla kalmadı, sınırları aştı ve Avrupa'nın birçok
ülkesinde yankısını buldu. Yunan hükümeti, eylemciler kar-
şısında tam bir geri çekilme içindedir. Hükümet eylemlerin
daha da büyüyerek iktidarını yerle bir etmesinden korkuyor.
Alarma geçirilen ülkede sokakları tutuşturan eylemciler kar-
şısında bir şey yapabilecek durumda değildir. Eylemin gücü
her şeyin üzerine çıkmış durumdadır. Yaşanan ekonomik ve
siyasi krizin etkisiyle sisteme karşı öfke dolu olan Yunan
halkı, polis tarafından katledilen gencin hesabını sormakla
kalmıyor, bunu büyük bir direnişe, isyana dönüştürüyor. Ka-
pitalizmin küresel ekonomik krizi tüm dünya işçi ve emek-
çilerini işsizliğin, açlığın, ölümün pençesine itmiştir. Yunan
halkının devrimci isyanı işçi ve emekçilerin bu sömürü ve
baskıya karşı çaresiz olmadığını bir kez daha göstermiştir.
Benzer ekonomik, sosyal ve siyasal sorunlar altında ezilen,
sömürülen Kürt ve Türk halkımıza düşen, Yunan işçi ve e-
mekçileri ile dayanışmak, devrim ve sosyalizm için örgüt-
lenmek ve mücadele etmektir. Bu baskı ve sömürü sistemin-
den kurtuluşun tek yolu devrim ve sosyalizm için iktidarın
ele geçirilmesidir. Yunan halkının onurlu mücadelesini Te-
kirdağ 1 Nolu F Tipi Zindanı'ndaki devrimci tutsaklar ola-
rak selamlıyor, "mücadeleleri mücadelemizdir" diyoruz.

YAŞASIN YUNAN HALKININ DİRENİŞİ VE İSYANI!

YAŞASIN DEVRİM VE SOSYALİZM!

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

**DHKP-C, Direniş Hareketi, MKP, MLKP, TİKB,
TKEP/L, TKP/ML tutsakları adına**

**Fikret Akar, Murat Karayel, Ayhan Güngör, Hasan Po-
lat, Ertan Altun, Nurettin Temel ve Ulvi Yalçın**

NOT: Elimize posta yoluyla ulaşan bu açıklamayı haber ni-
teliğinden dolayı yayınlıyoruz.

SENİNLEYİZ GAZZE!

Kamuoyuna;

Bir halk katlediliyor! İşte yine kan! Yine zulüm! Yine ölüm!
Dünya yeni bir yıla hazırlanırken, Filistin halkı pervasızca bom-
balanıyor. ABD'nin Ortadoğu'daki jandarmalığını yapan İsrail Si-
yonizmi dünyanın gözü önünde Filistin halkını katlediyor. Vahşet-
te sınır tanımıyor.

Yeni yıla bir kaç gün kala Gazze'de taş üstünde taş bırakmadı
cellatlar. 27 Aralık 2008 tarihinde başlayan katliam üç gündür sü-
rüyor. Ve bilançosu; 310 ölü 1400 yaralı. Yediden yetmişe her yaş-
tan Filistinli öldürülüyor.

1967'deki Altı Gün Savaşı'ndan beri ilk kez bir günde en faz-
la can kaybının yaşandığı bu katliam İsrail'in bir bayram gününde
gerçekleşti. Ve katliam adını da bu bayramdan alıyor. Operasyonun
adı "Dökme Kurşun". "Dökme Kurşun Operasyonu" adını, Hanu-
ka bayramında çocukların eğlencesi olan ve eskiden kurşundan
dökülen topaçlardan alıyor. Oysa, Filistin'de çocuklar topaç çevi-
remiyor. Filistin'de çocuklar parçalanmış cesetlerin arsında büyü-
yor.

Filistin halkı, bir bayram havasında şen değil, gözleri yaşlı. Ö-
lümün soğuk nefesi kol geziyor Gazze'nin sokaklarında.

Filistin'in evlatları, şimdi üçüncü intifada diyor! And içiyor!
Onlar intifadanın çocukları! Onlar kuşaklar boyu, intifadalarda bü-
yüyorlar. Onlar ki, işgale karşı tanklara, bombalara, karşı sapanla
direnen Filistin'in mağrur evlatları!

Kalbimiz Onlarla. Dört duvarı, dikenli telleri aşarak Filistin'e
ulaşmak istiyor sesimiz. Sesimiz çoğalmalı ki birleşsin eller! Sesi-
miz çoğalmalı ki, kardeş şafaklara ulaşabilsin çığlığımız! Sesimiz
çoğalmalı ki bu kadar rahat ve pervasızca öldürülmesinler!

ABD jandarması İsrail siyonizminin bu pervasızca, vahşi,
katliamını lanetliyoruz. Türkiyede dahil ABD'nin Ortadoğu'daki
diğer tüm işbirlikçileri timsah gözyaşları dökmektedir. Biliyoruz
ki, timsah gözyaşı dökenlerin de bu katliamda sorumluluğu vardı.

Er ya da geç direnenler kazanır. İşte bunu biliyoruz! Filistin
halkı yalnız değildir! Filistin halkının direnişini selamlıyoruz! Fi-
listin halkının meşru-haklı direnişine binlerce kez selam! Bin sel-
lam! Filistin'de intifada kazanacak!

Bugün Filistin halkı katlediliyor. Ve biz haykırıyoruz: HEPI-
MİZ FİLİSTİNLİYİZ!

Tüm kamuoyunun, kendisine "insanım" diyen herkesin bu
katliama sessiz kalmamasını istiyor duyarlılığa çağırıyoruz!

29 Aralık 2008

DHKP-C, MLKP, TKP/ML, ve TKEP/L adına

**Naciye Barbaros, Muhabbet Kurt, Hiyem Çoban, Serpil Ca-
badan**

NOT: Elimize posta yoluyla ulaşan bu açıklamayı haber niteliğın-
den dolayı yayınlıyoruz.

BİR RASPUTİN MÜSVEDESİ

İnsan böylesi pisliklerin adını, ağzına almak bile istemiyor. Fakat 78 yaşında şehvetten çarpılmış suratıyla 14 yaşında bir çocuğa tacizden tutuklanan bir sapık ruhlunun, bir takım resmi kurumların adeta açık işbirliği sonucu serbest bırakılmasından sonra, hiçbir utanma duygusu taşımadan, kanal kanal dolaşarak gösterdiği pişkinlik, pek çok kişi için a-ların zillerinin çalmasına vesile oldu.

Gerçekten neler oluyordu? Böyle bir sapık ruhlunun, bırakın tv ekranlarında görünmesi, sokakta dolaşabilmesi bile mümkün müydü bir zamanlar? Bu adamlar ne zaman, nasıl bir dokunulmazlık kazanmıştı ki, insanlığı yerlerde sürdüren bir pislik, adli tıp kurumu, mahkemeler ve her nedense görevlerini tam zamanında ihmal etmeyi başaran bir dizi resmi basın, güya bu sapık ruhluyu topluma teşhir ediyordu ama asıl yaptığı, bir pisliğin bütün pişkinliği ve dokunulmazlığı ile milyonlarca insanın yüzüne tükürmesine aracılık etmek değil miydi?. Nasıl bu hale getirilmişti?

Cevap alabildiğine basit: Çürüyen bir sistem, gizli-saklı değil, orta yerde çürür, iğrenç kokusunu tüm topluma bulaştırır. Bir de bakmışsın, tecavüzcüye, şantajcıya, uyuşturucu ve fuhuşun baronlarına dokunamıyorsun bile.

Lenin, toplumsal bir devrimle tarihin çöplüğüne gönderilmesi zamanı çoktan gelmiş rejimlerde “pornografinin ve mistisizmin” yükseldiğine dair gözlemlerini dile getirmişti. Bunun Rusya’daki tipik örneği Rasputin olayı idi.

Kurnaz bir köylü olan papaz Rasputin, gelecekte haber verdiği, ölümcül hastalıkları iyileştirdiği safsatalarıyla, Çarlık sarayında kendisine adeta dokunulmaz bir konum elde etmişti. “Dini bütün” Rasputin’in marifetleri bununla kalmıyor, başta Çariçe olmak üzere egemen aristokrasinin seçkin üyeleriyle yaşadığı fuhuş alemleriyle de, adeta bir “efsane” haline geliyordu. Başka bir zaman olsa, sebep olduğu rezaletler nedeniyle kellesini en az on kez kaybedecek olan Rasputin, bu dokunulmaz konumuyla, Çarlık Rusyası’nda hüküm süren çürümenin, yozlaşmanın şaşmaz barometresi olagelmisti. Çok değil, Rasputin’in ölümünden bir yıl sonra, onun fuhuş ve sahte-imanla doldurduğu Kışlık Saray’ın koridorlarında, Rusya proletaryasının çizme sesleri duyulacaktı...

Yüzü şehvetten çarpılmış sapık ihtiyar, bu “Rasputin müsveddesi”, elbette yalnız değildi. Ona el veren, destek sunanlar, koruyanlar kadar, sınıf tanımaz alçaklıklarıyla tüm toplumu zehirleyen bir güruh, koca bir ur gibi belirmiş ve büyüyordu toplumun orta yerinde. Kaza yapmış bir otomobildeki ağır yaralı kadını ormana götürüp tecavüz edenler, taciz ettiği öz kızını, onu şikâyet etti diye boğazını kesip cezalandıran babalar... İnternetteki çocuk pornosu sitelerinin en çok Türkiye’de tıklandığını yazmak, bu acı gerçeğin altında ezilenlere artık ağır geliyor.

Toplumsal bir devrimle tarihin çöplüğüne daha henüz gönderilemediği için, çürüyen bir rejim insanların üzerine bir kâbus gibi böyle çöküyor. Süren kanlı iç savaştan, sert sınıf mücadelelerinden, çok daha iğrenç bir surattan kaçırıyorlar bakışlarını. Bana dokunmayan yılan bin yaşasın anlayışıyla hayatını belalardan uzak sürdürünlere, çürüyen düzen işte böyle uzatıyor elini kolunu uçkurunu. Katlanması zor, insanın kanını donduran olaylara tanık olmanın dehşeti ve iğrenç saplantılarını salyalarını akıta akıta

Buşi taşla ezilerek öldürülen 13 yaşındaki Nür Şen'in cenazesini öfkeli genç kız ve kadınlar kaldırdı.

ekranlardan anlatan pisliklerin, temiz ruhları cam kırıklarıyla doldurması bir yana, bu manevi dehşet kadar korkunç bir güvensizlik cehennemi doğuyor. Kaza geçirdiyseniz sakın yardım istemeyin ve asla kendinizden geçmeyin. Kızına şefkatle sarılan bir baba ya da minik bir çocuğun başını okşayan sokaktaki adam, potansiyel bir tehdit midir acaba? Çürüyen düzeni bir devrimle henüz yıkmamış bir sınıfın, katlandığı en büyük ceza, insanoğlunun en güzel duygularını, paranoyanın katılığına feda etmek olacaktır.

En Kötüsü, İkiyüzlü Ahlak Tüccarlığıdır

Bütün bunların, dini-imanı sağlam, maneviyatı-mukaddesatı baş tacı yaptığını söyleyen bir partinin hükümeti döneminde, adeta yerden fıskırması ve dokunulmazlık kazanması, size tuhaf mı geliyor?. Gelmesin. Şimdiki hükümet değil, tekeli egemenliğin herhangi başka bir partisinin hükümeti de, çürüyen sistemin bu iğrenç pornografiyi yüceltmesini engelleyemezdi. Ancak, bugünkü egemenliğin, gelişmeleri yavaşlatmadığı tersine hızlandırdığını da görmek gerek. Pornografi kendi karşıt ikizini, dinsel mistisizmi de güçlendirir ve tersine, dinsel mistisizm de, pornografinin yükselmesine aynı derecede katkıda bulunur. Dileyen, çocuk pornografisi alışı verişinde birinci gelen ilimizin neden Konya olduğu üzerinde düşünebilir.

Burjuva egemenliği, baştan bu yana, ikiyüzlü bir ahlak anlayışına dayandı. Ve bu egemenlik, tekelliliğin çürüme aşamasına geldiğinde, ahlakın ikiyüzlülüğünü saklamak hiç de kolay olmuyor. Burjuva ideolojinin işçi-emekçi sınıflar üzerindeki etkisi yıkıldıkça, bunların yerini dinsel kutsallar ve resmiyet kazanmış dokunulmazlıklar alıyor. “Milli hassasiyet ve iman” dokunulmazlık ve kutsallık kazandıkça, bu kalın örtünün altında nice iğrençlikler boy veriyor. Tekelci egemenlik altındaki ikiyüzlü ahlak tüccarlığı, toplumun insani değerlerini çok daha hızlı yıkıma uğrattıyor. Tekellilik, toplumun alt tabakalarını da bu iki yüzlülük girdabının içine çekerek, onlara, tüm ahlaksızlıkları meşrulaştırma imkânı veriyor.

İşte bir örnek. Haber Hürriyet Gazetesinden:

“Aliğa Belediye Meclisi, 41 Cumhuriyet altınıyla ödüllendirdiği karateci lise müdür yardımcısı Taner Erol’dan ‘öğrencisine tecavüz’ iddiaları üzerine altınları geri istemeye karar verdi. Tutuksuz yargılanan Erol; ‘Aklandığım gün altınları şehit ailelerine bağışlayacağım’ dedi.”

Haberin şu son cümlesi, tecavüz sanığının neden şimdi tutuksuz yargılandığına ve neden bir şekilde aklanacağına ışık tutmuyor mu? Mukaddesatçı, milliyetçi, iman dolu bir kutsal örtünün altına tüm pislikler bu denli kolay süpürülebiliyorsa, din tüccarı bir iç savaş partisinin hükümeti döneminde, tecavüzün dokunulmazlık kazanmasına şaşırılmamak gerek. Karşı-devrim boğazına kadar pisliğin içinde ancak bu pislikten besleniyor, bu çürümüşlük sayesinde kendine yandaş devşiriyor ve bu yandaşların saçtığı dehşetle ayakta kalabiliyor.

Gelecekte umudunu kesmiş bir egemen sınıfın, toplumu bir arada tutan dokulara ve en asgari insani değerlere karşı celt kesilmesinden daha doğal ne olabilir? Ve bu dehşetin en büyük kurbanı kadınların, Sivas’ın Zara ilçesinde olduğu gibi, bir anda büyük bir öfkeyle sokaklara inmesi şaşırtıcı sayılır mı? □

Gelecekte umudunu kesmiş bir egemen sınıfın, toplumu bir arada tutan dokulara ve en asgari insani değerlere karşı celt kesilmesinden daha doğal ne olabilir? Ve bu dehşetin en büyük kurbanı kadınların, Sivas’ın Zara ilçesinde olduğu gibi, bir anda büyük bir öfkeyle sokaklara inmesi şaşırtıcı sayılır mı? □

DEVİRİMİNİN 50. YILINDA KÜBA BÜYÜKELÇİLİĞİNİ ZİYARET

“50 Yıl Çok Az”

1 Ocak 1959'da Küba'da, Che'nin komutasındaki gerilla güçleri, Santa Clara'yı ele geçirdiklerinde, ezilen Küba halkı da yeni bir dünyaya merhaba dedi. Ve 50 yıldır, ambargolara, silahlı saldırılara, suikastlere, açlığa, yoksunluğa karşı savaşarak, devrimin kazanımlarını korudular ve her geçen gün daha ileriye taşındılar.

Bizler de, “Yüzyılımızın Komünü” olan Küba'yla ve “Yeni İnsan”ı temsil eden Küba halkıyla birlikte olduğumuzu her fırsatta, her ortamda gösterdik. Etkinliklerimiz, eylemlerimiz, yayınlarımızla yalnız bırakmadık ve Sosyalist Küba'yı emekçi halklarımıza anlattık, örnek gösterdik. Bunlardan biri de, devrimin 50. yılında, 5 Ocak Pazartesi günü, Küba Büyükelçiliği'ni ziyarete gidişimiz oldu.

Küba bayrağı şeklinde hazırladığımız karanfillerden oluşan çelengimizle birlikte, Ayışığı Sanat Merkezi ve Mücadele Birliği Platformu'nu temsil eden iki arkadaşımız ve muhabirimizle önceden aldığımız randevu saatinde büyükelçiliğe ulaştık. Evsahibimiz, aynı zamanda Küba Büyük elçisi Ernesto Gomez Abascal'ın eşi olan Komünist Partisi üyesi ve büyükelçilik müsteşarı Regla Fernandez Gonzales idi. Çaylarımız geldiğinde, tercümanı eşliğinde bize kendini tanıtmış, Devrimin 50. yılı dolayısıyla yaptıkları çalışmalarını anlatmaya koyulmuştu Regla Gonzales. Devrimlerinin 50 yaşına gelmesinin, 50 yıldır sosyalizmi yaşıyor olmanın önemini vurgulayarak, yapılacak faaliyetlerin, çalışmaların da buna layık olması gerektiğini söyleyerek yaptıkları konferanslar, toplantılar, geziler ve gecelerden bahsetti kısaca. Çok eğlendiklerini söyledi ve “çok çalışarak eğlendiklerini” vurguladı. Biz de kendimizi,

platformu kısaca tanıttıktan sonra, 21. yüzyılın komünizmin zafer yüzyılı olacağını, insanlığın o zaman gerçekten özgürce dansedebileceğine inandığımızı söyleyerek sohbeti açtık ve bu amaç için mücadele ettiğimizi ve mücadelenin bütün araçlarını ve yöntemlerini kabul ettiğimizi anlattık. Devrimci bir öz taşıdığımız için egemen sınıfların bize “pek hoş bakmadıklarını” belirttik. Ve kendimize Chelerin, Fidellerin, Küba'nın izlediği ışıklı yolu örnek aldığımızı ekledik. Dayanışma için orada oluşumuzun önemine değindi Regla Gonzales ve 50 yıldır kendilerine en çok faydası dokunan şeyin, halkların Küba'ya gösterdikleri dayanışma olduğunu söyledi.

Ne kadar örnek alındıklarını bilseler de, nasıl davranmaları ve ne yapmaları gerektiğini her ülkenin kendisinin bileceğini, çünkü her ülkenin kendine özgü koşulları olduğunu anlatan Regla Gonzales, şu an Latin Amerika'da devrim sürecine girmiş olan ülkelerin herbirinin bir diğerinden çok daha farklı yol, farklı süreçler izlediğini örnekler vererek anlattı. “Bizler de kapitalizmin çok büyük bir kriz içinde olduğuna inanıyoruz ve bu büyük küresel kriz de bunun bir göstergesi aslında. Tabi kapitalizmin yıkılması da o kadar hızlı olmayacak, yıkılması bir 10-15 yıl değil, daha fazla sürecek eminim, kapitalizmi inşa etmek için yüzlerce yıl uğraşıldı. Sosyalizm ise buna karşın hala çok genç, bir yüzyıllık bile değil diyebiliriz. O yüzden daha uzun yıllar var çalışmamız gereken mücadele etmemiz gereken. Ama gelecek nesillerin daha adil yönetimlere sahip olmalarına inanıyoruz, o yüzden çalışıyoruz” dedi. Ona, Küba Devrimi ve Che ile Fidel ile aynı yoldayız derken, ülkemizin kendine has özgünlükleri olduğunu bildiğimizi; ancak bir şey daha bildiğimizi ekledik; burjuvazi hiçbir zaman bize özel mülkiyetini gönüllü bir şekilde devretmeyecek, bu yüzden zora dayalı bir devrimi gerçekleştiren Fidel'i, Che'yi, Küba Devrimi'ni örnek aldığımızı söyledik. Devrime reformlar yoluyla varma anlayışına sahip olmadığımızı, radikal bir anlayışa sahip olduğumuz için sürekli egemen sınıfın saldırılarına maruz kaldığımızı, geleneğinden geldiğimiz önderlerimiz Deniz Gezmişlerin idam edilmişlerini aktardık. Ve nasıl Küba halkı özgür ve mutlu

yaşıyorsa, Türkiye ve K.Kürdistan halklarının da özgür ve mutlu yaşamaları için koşulların olgunlaşmış olduğunu, ama bunun kendiliğinden değil, zora dayalı bir devrimle olacağına inandığımızı söyledik. Şili örneğini bilince çıkarmış bir anlayışa sahip olduğumuzu ve Chavez'in de eğer gerçekten sosyalizme varmayı istiyorsa zora başvurmak zorunda kalacağını, halkın silahlı ayaklanmasına başvurmaktan başka çaresi kalmayacağını söyledik.

Regla Fernandez de, bizlerle kendi devrimleri sırasında yaşadıkları güçlükleri paylaştı. “1 Ocak 1959'da devrimin zafer kazanmasına rağmen Fidel'in Havana'ya gelmesi 8 Ocak 1959'u buldu, çünkü geçtikleri her yerde durup konuşmalar yapıyordu. O gün Fidel'in yaptığı konuşma için çok büyük bir kalabalık toplanmıştı. Herkes haykırıyordu, 'devrimimizi yaptık' diye ama Fidel, 'bundan sonraki yol daha zorlu olacaktır' demişti. Öyle de oldu. Devrimin zaferinden 4 ay sonra toprak reformu yapılmak istendi. Bundan haberdar olan ABD hemen saldırı hazırlığına girişti, çünkü o dönemde en büyük tarla ve topraklar ABD vatandaşlarına ait idi. Hatta çoğu şirket isimleri falan İngilizce idi.

O dönemlerde daha önce düşünüldüğü gibi davranılmadı, çünkü, ne zaman ki devrim adına bir şey yapılması gerekse, farklı bir önlem alınması, farklı kararlar alınması gerekti. Ama buna karşı halkımız direnebildi, çok kahramanca davrandılar ve bugüne gelebildik. Küba Devrimine karşı ellerinden gelen tüm şiddeti de gösterdiler, elleri boş durmadı. Her ilde bir grup oluşturular, para ve silah vererek devrime karşı mücadele etmeleri için. Deniz yoluyla ya da uçaklarla karaya indirerek bu kişiler için silah temin ediyorlardı. Bütün bunlar 1959 yılı içinde oldu. Bu yüzden biz de hemen Ulusal Devrimci Milisler'i örgütlemeye başladık. Daha evelden ellerine silah almamış işçiler, öğretmenler, hepsine silah kullanmasını öğreterek bu çetelerle savaşmaları gerektiğini anlattık. Çeteler çökertilince de sabotajlar yapmaya başladılar. Gayet insanlık dışı sabotajlardı bunlar. Şimdi kendileri terörizmle mücadele ettiklerini söylüyorlar ama, o dönemde çok ciddi terörist saldırılarda bulundular Küba'ya ve devrimine karşı. Bir çok kişi hayatı-

nı kaybetti, alışveriş merkezlerini yaktılar; şeker fabrikalarını yaktılar, denizde küçük balıkçı teknelerini kaçırıyorlardı, uçak kaçırma olayını icat eden Amerikalılardı ve ilk kez Küba'ya karşı gerçekleştirdiler. Şimdi hiç kimse bunları hatırlamıyor, konuşmuyor. Terörizmden bahsederken hiç kimse, ABD bunların bir çoğunu icat etmiştir denmiyor. Fidel'i öldürebilmek için 200 defa ilaç gönderdiklerini, suikast yapmak istediklerini herkes biliyor. Fidel bugün şanslı olduğu için yaşıyor. Bunun için tutukları adamlar da, Fidel ile yüzyüze gelebilen adamlardı, sadece onu öldürmeleri, zehirleyebilmeleri için para verdikleri adamlar vardı. O yüzden biz bu 50. yılda kutlayacak çok şeyimiz olduğuna inanıyoruz. Bazen Küba'ya giden vatandaşlar oluyor. Onlar döndüklerinde Küba'nın çok fakir olduğunu söylüyorlar. Evet, Küba zengin bir ülke değil. Kimse saraylarda ya da dubleks evlerde yaşamıyor. Kimsenin kapısının önünde ikişer üçer tane arabası da yok. İnsanlar Küba'ya gittiklerinde süpermarketler, lüks tüketim yerleri bulabilecekleri yerler olduğunu düşünmüyorlar. Küba'da böyle yerler yok. Önemli olan neye daha çok önem verilmesi gerektiği, neyin gerekli olduğuna karar verilmesiydi. Önemli olan insanların kapasitelerine göre okuyabilmesi, üniversite veya üniversiteden sonrasını okumak istiyorsa bunun daha önemli olduğu düşünüldü. Ne kayıt için ne de öğrenim sürecinde kitap ya da defterleri için beş kuruş para ödemeksizin okuyabilme hakkına sahip Kübalılar. Sağlığa çok büyük önem ve öncelik verildi. Spora gene aynı şekilde önem verildi. Tarımın geliştirilmesine önem verildi ve Küba halkının, her ailenin en azından bir evi olmasına, saygın bir şekilde yaşayabilmelerine, kazandıklarının hepsinin kiraya verilmesine önem verildi. Epey konut inşa edildi ama daha çok inşa edilmesi gerekiyor. Tabi nüfus artıyor. Devrim zafer kazandığında nüfusumuz 6 milyondur, şimdi 11 milyon, neredeyse iki katı. Devrim zafer kazandığında 58 yaşta ortalama yaşama süresi, bugün erkeklerde 78, kadınlarda 79; kadınlar erkeklerden daha uzun yaşıyorlar. Eğer gerçekten ulusal kurtuluş isteniyorsa, saygın bir yaşam isteniyorsa, gerçekten güçlü durmak, kararlı olmak lazım. Buna karşın halkımız oldukça neşeli bir halktır, üzgün ve mutsuz bir Kübalıyla karşılaşmazsınız. Bütün sanat dallarında kendini geliştirmiş oldukça kültürlü bir halkımız var. Daha önceden burjuva sınıfın elindeydi güzel plajların olduğu yerler. Halk taşlı kötü plajlara gidebiliyordu. Şimdi tüm plajlar halka açılmış durumda. Irk ayrımcılığı tamamen kalktı, kadın-erkek eşitliği sağ-

landı. Kadın gerçekten çok şey kazandı devrimle. Gelişmiş diye adlandırılan pek çok ülkede kadınlar, erkeklere göre çok daha düşük maaş alıyorlar. Bu Küba'da mümkün değildir. Yani her görevin maaşı vardır, ister kadın olsun ister erkek o maaşı alır. İş kimin yaptığı değil, işin yapılması için para ödenir. Çoğu insan soruyor, hiçbir lüks olmadan, bir araba almadan ya da dünyayı gezme hayali olmadan halk nasıl bu kadar kararlı olabildi diye soruyorlar. Eğer bu kadar kararlı bir halkımız olmasaydı bugünlere gelemezdik. Chavez diyor ki, 8 yıl çok az, istedikleri düzenlemelerin yapılabilmesi için. O yüzden bir anayasa değişikliği talep etti. Orada istediği şey de 8 yılı biraz daha artırarak istediği reformları yapabilmek ve devrime ulaşmak için. Biz de diyoruz ki, 50 yıl çok az.

Geldiğiniz için çok teşekkür ediyorum, yanımızda olmak, 50. yılınızı kutlamak için geldiniz. Bizim için çok önemli ve teşvik etti bizi de, ve Küba'nın sizlere umut verdiğini duymak çok güzel. Şunu tekrar söylüyorum, kolay olmadı ve olabildiğince güçlü bir direniş göstermek gerekiyor" diyerek bizlerle bu 50 yıl içinde yaşadıklarını ve görüşlerini paylaştı.

Biz, Fidel yoldaşın sağlığını gerçekten merak ettiğimizi ifade ediyoruz. O da anlatıyor bizlere, Fidel yoldaşın sağlığının şu anda iyi olduğunu söylüyor ve süreci özetliyor. Artık 83 yaşında olduğunu ve genç olmadığını ve bu hastalık çıktığı anda başkanlık görevini bıraktığını ve bir grup görevliyi seçimler yapılana kadar yönetimle görevlendirdiğini ve ardından seçimlerin yapılarak Raul'un gö-

reve geldiğini söylüyor önce. Kapitalist devletlerin Küba'da sosyalizmin yıkılması ile ilgili umutlarını Fidel'in ölümüne bağladıklarını söyleyerek, Fidel ölünce Küba'da sosyalizmin sona ereceğini düşünenler açısından Küba'da yönetim değişikliğinin Fidel'in hayatta olduğu bir süreçte gerçekleşmesinin daha doğru olduğunu anlattı. Raul'un tek vasfının Fidel'in kardeşi olmak olmadığını, devrimi gerçekleştiren 4 önderden biri olduğunu, Che ve Camilo hayatta olmadığı için Küba'da Raul'un "İkinci Adam" olarak görüldüğünü ve seçimle ülkenin başına geldiğini söyledi ve ufak bir ayrıntı anlattı, kendisinin gençliğinde de marş-slogan tarzında hep "Che-Fidel-Camilo-Raul" diye dördünün isminin birden anıldığını anlattı. Fidel'in Küba için çok önemli olduğunu, fikirler savaşında da pek çok şeyi önceden görebilen bir insan olarak bu görüşleriyle çok yardımcı olduğunu söyledi.

Bu sohbetin ardından, İspanyolca ve Türkçe olarak hazırladığımız mesajı verdik ve onlar için hazırladığımız dosyamızı ilettik. Düzenlemiş olduğumuz Küba ile dayanışma etkinlikleri afişleri, biletleri, dergilerimizde yayınlamış olduğumuz Küba Devrimi, Che ve Fidel ile ilgili dergi kapaklarını, Önsöz dergisinin bir yıl önce Büyükelçi Abascal ile yapmış olduğu röportajın yayımlandığı sayısını ve son çıkan sayılarımızla dolu dolu olan dosyamızı birlikte incelerken ve herbirini anlatırken, aslında kendimizi de daha ayrıntılı tanıtmış, ifade etmiş oluyorduk. Zindandaki yoldaşlarımızı, yaşanan 4 gün zindan savaşlarını, ölüm orucu eylemini, Küba Dostluk Günü etkinliklerini bir solukta anlatıverdik. Ardından da kendileri için hazırladığımız, üzerinde devrimin 50. yılına ilişkin tasarladığımız üç boyutlu amblesmin olduğu bir bibloyu takdim ettik. Ve onlara Küba'nın sadece zafer günlerinde, "iyi" olduğu günlerde değil, "kötü" günlerinde de, en zor zamanlarında da onların yanında olacağımızı taahhüt ettik.

İstanbul'dan büyükelçiliği ziyaret için gelen ancak şartlardan ötürü görüşmeye gelemeyen arkadaşlarımızın duygularını paylaşmak amacıyla yazdığı kısa notların, mesajların olduğu not defterimizi de ilettik, bu doğal davranışın yarattığı duygulanma ve ilgi bizi de etkiledi, coşkulandırdı. Oraya gelemeyen arkadaşlarımızın birkaç saat sonra Yüksel Caddesi'nde Küba'yla dayanışma için bir basın açıklaması yapacaklarını da bildirdik.

Bu sıcak sohbetin ardından gene sıcak bir vedalaşmayla sohbetimizi sona erdirdik. □

ŞAN OLSUN DEVRİMİN KALESİ KÜBA'YA

“Bugünkü durumun karakteri, ABD karşısında ‘bağımsızlık hareketi’dir. ABD’nin ‘Arka bahçesi’ değildir.”

Sosyalist Küba 50. yılını kutluyor. 50 yıldır baskılara, ambargolara rağmen sosyalizmden taviz vermeden dünya halklarına örnek olmaya devam ediyor.

Ankara’da, Küba Devrimi’nin 50. yılı dolayısıyla ODTÜ Mezunları Derneği’nde 3 Ocak günü, Küba Büyükelçisi Ernesto Gomez Abascal’ın katıldığı bir panel düzenlendi.

Daha çok soru cevap şeklinde süren panel, dinleyicilerin kafalarında Küba hakkında oluşan önyargıları kırmaya ve bilinmeyen bir çok yönünü ortaya çıkarmaya, kafalarda oluşan soruları çözmeye yönelikti. Ve elbette çok faydalı ve akıcı bir içeriğe sahipti.

İlk önce, dünyadaki ekonomik krizden Küba’nın nasıl etkilendiğine dair sorulan bir soruya, büyükelçinin verdiği cevabı aktaralım. Büyükelçi, Fidel’in bu dünyayı derinden sarsan krizi, on yıl önce tahmin ettiğini ve Küba Sosyalist Devleti’nin bu ekonomik kriz için tedbirler aldığını ve krizin Küba’ya ve Küba halkını çok fazla etkilemediğini söyledi. Kendi cümleleriyle söylemek gerekirse: *“Bu sene kriz etkiledi, kasrgalarda 90 milyar dolar hasar oldu. Ekonomik büyümeyi %8 bekliyorduk ama %4,3 oranında büyüme oldu. Kriz etkiledi, öncelikle otomotiv sektörü etkilendi. Nikel ihraç ediyorduk ve bundan 2 milyar dolar gelir elde ediyorduk yıllık, fakat nikel fiyatları ¼ oranında düştü. Küba’nın ekonomik sistemi, krizlerde ekonomik olarak insanların etkilenmemesi için kuruldu. Şeker endüstrisini yeniliyoruz, 150 fabrika vardı, üretimi yarıya indirdik, fakat kimse işsiz kalmadı. Başka sektörler, fabrikalara yönlendirdik bir kısmını, diğer kısmını ise öğrenimlerine devam etmeleri için devletin maddi desteği ile okullara yönlendirdik. Yani hiç kimse kaderine terk edilmedi.”*

Raul Castro’nun iktidara gelmesinin sosyalizme ters düşüp düşmediğini, bunun demokrasiyle ne kadar bağdaştığını ve Raul Castro’dan sonra Castro soyadlı başka akrabalarının iktidarda söz sahibi olup olmayacaklarına dair bir soruya ise, büyükelçi gerçekten alkışlanacak bir cevap verdi:

“Bizim için hiç sorun değil, Fidel’in kardeşi olması umurumuzda değil, Raul başkanlığı kendisi almadı. Zaten başkan yardımcısıydı. Küba’da 5 yılda bir seçimler yapılıyor. Adaylar mahallelerde tartışılıp meclisler oluşturularak seçilir: Mahalle Meclisi—>Devlet Konseyi—>Devlet Başkanı. Raul Fidel’le aynı kökenlidir. Küba’nın zaferi kazanmasında Fidel kadar, Che kadar söz sahibidir. Fidel ve Che ile birlikte ge-

rilla savaşı vermiştir ve bu konuma layıkıyla gelmiştir, Fidel’in kardeşi diye değil.”

Küba’daki halkın yaşam standartlarını ve son yıllarda Küba için olumsuz olarak söylenen ekonomik eşitsizliklerin var olup olmadığı sorusuna:

“Birleşmiş Milletler’in hazırladığı endekse göre Küba:

- İnsani gelişim (sağlık, eğitim, kültür) alanında 2007’de 54. sırada yer alıyor.
- Küba’da 9. sınıfa kadar eğitim ücretsiz.
- Yaşama ömrü 78 yıl.
- Çocuk ölüm oranı 4/1000 (en düşük oran).
- İşsizlik yok denebilecek düzeyde.
- Kadınlar erkeklerle aynı haklara sahip.
- GSMH çok yüksek değil, yıllık kişi başına 4.000 dolar düşüyor.

Küba’da gelir dağılımında eşitsizlikler var ama iki ayrı sınıf yok. Fırsatlar eşit, eğitim, sağlık ücretsiz. Demokratik Almanya ve Sovyetler’in dağılmasıyla şeker ihracı yapamadık ve bu yüzden GSMH %35 düştü, fabrikalar kapandı. Bu sorunları turizmle aşmaya çalıştık. Ekonominin bir kısmını devlet kontrolünde liberalleştirdik. Böylece eşitsizlikler çıktı. Şu anda 0,50 Küba Pezosu 1 dolar. Bunu 0,24’e düşürmeye çalışıyoruz. Ama gene de Küba’da zengin olma yolu yok. Sadece biraz daha iyi yaşanabilir. Eşitsizlik sadece bu kadar. Ama biz bu durumdan hiç memnun değiliz. Bu eşitsizliğin de ortadan kalkması için elimizden geleni yapacağız.”

Küba’daki sosyalist kültürü, dünyada egemen olan kapitalist kültüre karşı nasıl korudukları sorusuna:

“Kültür bir ulusun kalkanıdır. Ulusal kültürümüzü koruyoruz ve değiştirmeye çalışanlarla savaşıyoruz. Küba’da basın özgürlüğü olmadığını söylüyorlar. Evet, ABD’nin kanalları yayınlanmıyor. Küba onların basınına açık değil, insanlarımızın zihinlerinin onların zıvalıklarıyla dolmasını istemiyoruz, kültürümüzü korumaya çalışıyoruz. Çok yaygın basın organlarına rağmen, Latin Amerika’da ABD’nin kültürü yaygın değil.”

Amerikan üssü olan Guantanamo’nun neden Küba’nın yanbaşında olmasına izin verdikleri soruldu:

“Amerika’nın ilk kez 1898’de Küba’ya askeri saldırısından beri Guantanamo üssü burada bulunmaktadır. ABD Küba’ya ele geçirmeye çalıştı ve tam olarak başaramadı (Küba halkının kararlılığı yüzünden) çekilirken, Guantanamo üssünün orada bulunmasını şart koştu. Bu üssü biz de istemiyoruz, ama onları kovmak istesek ABD ile aramızda çok büyük sorun olacak, o yüzden barışçıl yollarla halletmeye çalışıyoruz. Askeri açıdan Küba’ya bir zararı yok. ABD bunu bir avantaj olarak görse de, onun için bir dezavantajdır.”

ABD’nin neden Küba’ya da Irak’a saldırdığı gibi saldırmıyor sorusuna da:

“Devrimden sonra ABD, saldırganlık politikası izledi. Ekonomik baskıyla yıkmaya çalıştı. Halkın ayaklanıp kapitalizme geri dönüş olacağını düşündüler. Ama öyle olmadı. Devrim iktidarının kurnazlığıyla, halkın silahlanmasıyla istedikleri gerçekleşmedi. Domuzlar Körfezi Çıkarması’yla denediler. ABD bu çıkarmayı açık savaşa çevirmeye çalıştı. Fakat halk milislerinin kararlılığı ve halkın birbirlerine olan bağlılığıyla bu savaş engellendi. Küba hep bir adım önde düşündü. Nasıl bir sonuçla karşılaşacağını bildiği için ABD Küba’ya, Irak’a saldırdığı gibi saldırmıyor. Küba, Irak değil. Irak halkı savaşa hazır değildi. Küba halkı birbirine çok bağlı, mezhep ayrılıkları yok. Küba’ya saldırmayı çok denediler ama daha büyüğüne cesaret edemediler.”

ABD seçimlerinde iktidara gelen yeni başkan Obama’nın Küba ile ilgili verdiği vaatler için ne düşünüyorsunuz denildi.

“Seçim kampanyasında Küba’ya karşı yumuşamalardan bahsetti. ABD’de oturan Kübalıların seyahatleri ve para göndermelerinin serbestleşebileceği konusunda ilişkilerin yumuşayabileceğinden bahsetti. Ama seçimlerde herkes vaatlerde bulunur. Yerine getirip getirmeyeceğini bekleyeceğiz ve göreceğiz. Ulusal egemenliğimize saygı duyulduğu ve ablukayı kaldırdığı müddetçe ilişkiler sıcaklaşabilir.”

Son bir soru olarak da, Küba Büyükelçisi’nin Türkiye hakkındaki yorumu soruldu ve Büyükelçi gülererek: *“Bu soruyu ancak Ağustos’ta cevaplayabilirim, çünkü Temmuz ayına kadar büyükelçilik görevimi yerine getirmek zorundayım”* dedi.

Büyükelçi panel süresince sık sık üstüne basa basa sosyalizmden asla vazgeçmeyeceklerini, kapitalizme dönüşün kesinlikle olmayacağını, sosyalizmin Raul Castro ve sonrasında da devam edeceğini, 50. yıllarını kutladıklarını ve en az bir 50. yıl daha kutlayacaklarını söyledi.

Ankara’dan Bir Mücadele Birliği Okuru

VIVA KÜBA VIVA SOSYALİZM

Yüzyılımızın Komünü Küba, devriminin 50. zafer yılını kutluyor bu sene. Yalnızca Küba halkı için değil, dünya işçi sınıfı ve emekçi halkları için de büyük bir öneme sahip olan bu özel günlerde, 50. yılın coşkusunu Küba halkıyla paylaştığımızı haykırarak için, Mücadele Birliği Platformu olarak Ankara'daki Küba Büyükelçiliği'nin yolunu tuttuk. Bir grup temsilci arkadaşımızın yaptığı elçilik ziyaretinin ardından, Yüksek Caddesi'nde basın açıklaması yaptık.

5 Ocak Perşembe günü, saat 16.00 sularında "Yüzyılımızın Komünü Küba, Şan Olsun 50.Yılına" yazılı ve Mücadele Birliği Platformu imzalı pankartımızı, Deniz Gezmiş'li kızıl bayraklarımızı ve Küba bayraklarımızı açarak basın açıklamamıza başladık.

"Merhaba insanlığın umudu Küba'ya! Merhaba insanlığın onuru yiğit Küba halkına! Merhaba Küba'nın 50 şanlı devrim yılına!" diyerek başladığımız basın açıklamasında, Fidel'in öncülüğünde Küba halkının, omuzladıkları tarihsel rolün sorumluluğu ve onuruyla yol aldıklarını; her türlü emperyalist abluka, yaptırım ve dayatmalara rağmen

ekonomilerini düzlüğe çıkarmakla kalmayıp,

sağlık ve eğitim alanında dünyanın en ileri konumuna yükselttiklerini anlatarak dünya devriminin bir mevzisi olan Küba'nın, başta Amerika kıtası olmak üzere bir çok ülkenin ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelelerinde ilham kaynağı olduğunu ve olmaya devam ettiğini söyledik.

"50. yılını kutladığımız Küba Devrimi, komünizm mücadelesindeki tarihsel rolünü sürdürüyor. Küba sokaklarından yükselen 'Ya Sosyalizm Ya Ölüm' sloganı, dünyanın dört bir yanında 'Ya Devrim, Ya Ölüm' sloganına dönüşüyor. Bir kez daha selam olsun Küba'nın 50. yılına! Selam olsun yüzyılımızın Komününe! Viva Cuba! Hasta La Siempre!" diyerek basın açıklaması metnini okuduk.

"Viva Küba Viva Sosyalizm", "Yaşasın Halkların Devrimci Kübası", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganlarını attık ardı ardına.

Basın açıklamamızı sonlandırmadan önce, şu anda halen Filistin topraklarında sürmekte olan siyonist işgal ve katliama da değinerek, saldırıyı protesto ettiğimizi belirtip "Filistin Halkı Yalnız Değildir" sloganı atarak açıklamamızı sonlandırdık. □

"PARK BAHÇE İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ"

30 Aralık'ta İzmir Büyükşehir Belediyesine bağlı Vira-Kürşat Taşeron şirketlerinde çalışan park bahçe işçileri yaklaşık 400 kişilik bir kitleyle Basmane'den İzmir Büyükşehir Belediyesine kadar bir yürüyüş düzenledi. Yürüyüşe sendika ve DKÖ destek vermezken bizler Mücadele Birliği olarak eylemlerinde yanlarında olduğumuzu ve her eylemlerine destek vereceğimizi dile getiriyoruz. Yürüyüşte "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz! Vira-Kürşat Taşeron İşçileri" pankartı taşınırken, Filistin'de yaşanan katliama da değinen işçiler "Filistin Halkı Yalnız değildir", "Katil İsrail Filistin'den Defol" sloganlarının yanı sıra "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Taşeron Sistemi İstemiyoruz", "İş Güvencesi İstiyoruz", "Belediye Şaşırma Sabrımızı Taşırma", "Aziz Başkan Şaşırma Sabrımızı Taşırma", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Vur Vur İnsan Aziz Başkan Dinlesin", "Yolumuz İşçi Sınıfının Yoludur", "İşçiler Burada Aziz Başkan Nerede", "İşçiye Verilen Sözler Tutulsun", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldı. Belediyenin önüne gelindiğinde işçi temsilcilerinden iki arkadaş konuşma yaptı. Vira işçi temsilcisi arkadaşın söyledikleri şöyleydi:

"Üç aydan beri örgütlenmiş ve görüşmediğimiz bürokrat kalmadı. Ama kimseden olumlu yanıt gelmedi. Bu yüzden eylemlerimize başladık.

Faşist İsrail'in Filistin'den defolmasını işçiler olarak istiyoruz ve Filistin'deki işçilerin yanında olduğumuzu buradan haykırıyoruz. Onu ruyla İstanbul'da fabrikaları işgal eden işçilere buradan selamlar... Ya-

nınızdayız... Bizler sınıf bilinciyle hareket edeceğiz. 91'de Ankara'ya yürüyen arkadaşlarımızın onurlu mücadelesine saygı gösteriyor ve gerekirse onlar gibi Ankara'ya yürüyeceğiz. DKÖ (Demokratik Kitle Örgütleri)'ye seslenmek istiyorum: bu işçilere sahip çıkın. Bu işçiler terörist değil ekmeklerinin peşindeler. Bizler biliyoruz ki taşeronda çalışmak istemiyoruz. Yeni alınacak işçilerle karşı karşıya getirilmeye çalışılıyoruz, bizler bu oyuna gelmeyeceğiz. Siyasi partiler, sendikalar, Demokratik Kitle Örgütleri bu işçilere sahip çıkmalıdır. Bizler 29 Mart'ta işçiler olarak sizleri sandığa gömeceğiz. Emeye uzanan eller kırılсын. Pazartesi'ye kadar bu sorun çözülmezse saat 12.00'de burada oturma eylemi yapacağız. Gerekirse açlık grevi, ölüm orucu, 91'deki yoldaşlarımız gibi Ankara'ya yürüyeceğiz".

Daha sonra, bir önceki geçen eylemde okunan basın açıklaması okundu. Basın açıklamasından sonra Filistin'e tekrar dikkat çeken işçiler "Park-Bahçe işçileri olarak Filistin'de yaşanan katliamı kınıyoruz ve Filistin'deki işçi-emekçi halkın yanında olduğumuzu haykırıyoruz. Buradan Filistinli işçi ve emekçilere bin selam" denildi. Bundan sonraki eylemliliklerini sertleştireceklerini de dile getiren işçiler pazartesi gününe çağrı yaparak eyleme son verdi.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERİN OLACAK!**

İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ

İZMİR'DE PARK-BAHÇE İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ SÜRÜYOR!

5 Ocak 2009

31 Aralık tarihi itibarıyla işsiz kalan ve yaşamdan kovulan İzmir Büyükşehir Belediyesine bağlı Vira ve Kürşat taşeron şirketlerinde çalışan park-bahçe işçileri eylemliliklerine devam ediyor. 5 Ocak'ta Konak Sümerbank önünden Büyükşehir Belediyesi önüne kadar "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz! Vira-Kürşat Taşeron İşçileri" pankartıyla yürüyüş düzenlendi, "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "İş Ekmek Yoksa Barış da Yok", "İş Güvencesi İstiyoruz", "Taşeron Sistemi İstemiyoruz", "Belediye Şaşırma Sabrımızı Taşırma" sloganlarının atıldığı basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasında "Bizler kesinlikle bir seçim çığırtkanlığı yapmak istemiyoruz. Ancak bizlerle bir an önce görüşerek sorunların aşılacağını, kendisi ile elele verip bu süreci aşacağımızı, muhabatımızın kendisi olacağını biliyoruz. Bizler kendisine bir el uzatıyoruz. Eğer elimizi geri çevirirlerse bizler de bu seçim süresince kendilerine karşı bir mücadele içinde olacağımızı, eylemlerimizi daha da sertleştirerek açlık grevi, ölüm orucu ve 1991 yılındaki gibi büyük Ankara yürüyüşünü düzenleyeceğiz. Bizleri mecbur bırakmasınlar. Buradan kendilerine sesleniyoruz: Ne söyleyecekseniz bizlere söyleyin, gelin beraber çözelim. Biz işçiler çözümsüz değiliz. Bu sorunu da aşacağımızı biliyoruz" denilerek, 6 Ocak'ta yapılacak olan basın açıklamasına çağrı yapıldı.

6 Ocak 2009

Dün çağrısı yapılan basın açıklaması Konak Sümerbank önünden Büyükşehir belediyesine yürüyüşle başladı. Yürüyüş sırasında "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "İş Ekmek Yoksa Barış da Yok", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "İş Güvencesi İstiyoruz", "Taşeron Sistemi İstemiyoruz", "Belediye Şaşırma Sabrımızı Taşırma", "Zafer Savaşan İşçilerin Olacak", "Savaşa Savaşa Kazanacağız", "Yaşasın İşçilerin Birliği" sloganları atıldı. Belediyenin önüne gelindiğinde "Bugüne kadar yaptığımız tüm görüşme talepleri reddedildi. Bundan dolayı da bizler onlara göre bir avuç kaldığımız iddia ettikleri insanlar olarak, yarından itibaren açlık grevine başlıyoruz ve bu açlık grevlerinde kendilerinden hesap soracağımızı bir kez daha buradan haykırıyoruz. Dokuz gün dönüşümlü olarak açlık grevine, eğer dokuz gün içinde çözülmezse onurlu ölüm oruçlarına başlayacağız. Ölüm oruçlarıyla sizleri mahkum edeceğiz. Daha önceki basın açıklamalarımızda belirtmiştik, bizler çözümde yanayız. Eğer somut çözüm önerileri gelmezse kendileriyle hiçbir zaman görüşmeyeceğiz, bir uzlaşma noktasında olmayacağız. Bütün arkadaşlarımız iş başı yapana kadar açlık grevleri ve ölüm oruçları devam edeceğiz" açıklaması yapıldı. Ve aşırı yağın yağmurdan kaynaklı eyleme bugünlük son verildi.

7 Ocak 2009

Saat 12.30 civarı toplanan işçiler aynı pankart ve sloganlarla belediyenin önüne yürüyüşe geçti. Belediyenin önüne gelindiğinde açlık grevine başlayan işçiler yerlerini alırken, diğer arkadaşlarda sloganlarıyla alanı inlettir. Ayışığı Sanat Merkezi'nden bir arkadaş şiiiriyle işçilere destek sundu. İşçilerin teşekkürü şöyle oldu: "Ayışığı'na teşekkür ediyoruz. Keşke bugün sadece bir Ayışığı değil binlerce Ayışığı bizlere destek sunsaydı". Belediye yetkililerinden ses çıkmayan açlık grevine ve açılan imza kampanyasına insanların yoğun bir ilgisi vardı. Açlık grevinin sekiz kişiden oluşan birinci grubunun moral yüksekliği ve kararlılığı çok olumlu izlenimler yaratıyordu çevrede. Günün geceye evrildiği saatlerde de işçilerin keyfi yerindeydi. Yakılan ateş etrafında ısınan işçiler başaracaklarına olan inançlarıyla sabah

beklediler. Bizler de Mücadele Birliği olarak işçilerin açlık grevinin ilk gününde sabaha kadar yanlarındaydık.

8 Ocak 2009

Bugün belediyeden çağrılan işçi temsilcileri seçimlere kadar taşeronda çalışma, seçimlerden sonra da kadrolu olma vaadiyle karşılaştılar. Ama işçiler belediyeye tepki göstererek "Biz taşeronda çalışmak için eyleme başlamadık. Kadrolu olmak için başladık ve kadrolu oluncaya kadar mücadelemizi sürdüreceğiz" dediler. İş çıkışı saatlerine doğru Ayışığı Tiyatro İşçileri Atölyesi'nden arkadaşlar Tuzla Tersaneleri'nin anlatıldığı TERSANE isimli şiiirin dramatizasyonu sergileyerek işçilere destek sundu. Gün içerisinde kimi demokratik kitle örgütlerinin ve sendikaların destek ziyaretleri oldu. Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) işçi sınıfının yanında olduğunu ve mücadelelerini desteklediğini işçilerin yanına gelerek gösterdi. Özellikle akşam saatlerinde Büro Emekçileri Sendikası (BES)'nin sloganlar eşliğinde yaptığı destek ziyareti işçilere moral ve motivasyon verdi. BES' ten ve park-bahçe işçilerinden birer kişi kısa konuşmalar yaptı. Ayrıca Büro Emekçilerinden iki kişi Nazım'dan ve Ahmet Arif'ten olmak üzere iki şiiir okudular. DTP'de destek ziyaretinde bulundu. Bizler Mücadele Birliği olarak gün boyunca işçilerle beraberdik, gecenin ilerleyen saatlerine kadar da işçilerin yanındaydık.

9 Ocak 2009

Bugün ikinci açlık grevi ekibi devam ediyor. Akşam saat 18.00'de üçüncü ekip sekiz kişiyle başlayacak. Kimi çevrelerin eylemi kırmaya yönelik girişimlerine rağmen işçilerin moral ve motivasyonu yerinde ve sonuç alınca kadar karallıkla devam edeceklerini dile getiriyorlar. Park-bahçe işçilerinin kadrolaşma mücadelesinde girdikleri açlık

grevinin bugün üçüncü günü. Kararlı mücadelelerini sonuna kadar götüreceklerini söyleyen işçilerden biri "Gemileri yaktık artık dönüş yok, ya kazanacağız ya kazanacağız başka bir şey düşünmüyoruz, sorunlarımızı çözüm bulunana kadar mücadelemize devam edeceğiz, mücadelemizi zaferle taçlandırana kadar bu onurlu mücadelemizi sürdüreceğiz, hiçbir şekilde taviz vermeyeceğiz. Açlık grevi onurlu bir mücadeledir. Benim daha önce bu tür deneyimlerim vardı, ama arkadaşların yeni olmasına rağmen ilkeli davranacaklarına inanıyorum" diye konuştu. İşçilerin ayrı ayrı düşünceleri alınırken genel cevap "Kazanacağız" olurken bir arkadaş da "bu gün üçüncü günümüz, somut bir adım atılmazsa 33'üncü 63'üncü ya da 73'üncü günde burada olacağız. Devamlı buradayız kazanana kadar buradayız" diye konuştu. Açlık grevinin üçüncü gününde işçilerin arasındaki dayanışma ve dışarıdan aldıkları destek oldukça olumlu. Taşerona karşı imza kampanyasını da sürdüren işçilerin Mücadele Birliği olarak yine yanlarındayız.

10 Ocak 2009

günü itibarıyla eylemlilik süreci devam eden Park-Bahçe işçilerinin açlık grevinin bugün dördüncü günü. İşçi arkadaşlarda ciddi anlamda kararlılık sürüyor. Bugün DKÖ (Demokratik Kitle Örgütleri)'nden desteklerin yer aldığı eyleme ayrıca Barış Anaları, DTP'ye bağlı kadın kolları, üniversite öğrencileri, kimi devrimci kurumlar ve Mücadele Birliği destek sundu. İzmir halkı da hem imza kampanyasına hem de işçilere moral verme açısından katkıda bulunuyor. İşçiler daha önce de bahsettikleri gibi bu onurlu mücadelelerini kazanana kadar sürdüreceklerini belirttiler. DKÖ, devrimci kurumlar ve sendikaların kendilerine desteklerini dile getirdiler.

İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ

ANTEP MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU'NDAN DİRENİŞTEKİ TÜMTİS İŞÇİLERİNE DESTEK ZİYARETİ

15 aydır direniş sürdüren Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası'na (TÜMTİS) bağlı otobüs işçilerine Mücadele Birliği Platformu tarafından bir destek ziyareti gerçekleştirildi.

Antep'teki belediye otobüslerinin özelleştirilmesinden sonra taşeron şirket iflas etmiş ve otobüs şoförleri işsiz kalmışlardı. İşçiler Büyükşehir Belediyesi'ne dava açmış ve kazanmış olmalarına rağmen işbaşı yaptırılmadıkları için Büyükşehir belediyesi önünde her gün nöbet tutarak direnişlerini sürdürüyorlar. 9 Ocak Cuma günü saat 12:00'de Antep Mücadele Birliği Platformu, direnişteki işçileri ziyaret ederek destekte bulundu. "TÜMTİS İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Zafer Savaşın Emekçinin Olacak", "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Herşey Emegin Olacak" sloganlarıyla belediye önüne geldi. Sloganlara TÜMTİS işçileri de katılarak platform üyelerini karşıladılar.

Yapılan sohbetler sırasında TÜMTİS Merkez Yürütme Kurulu üyesi Muharrem Yıldırım, bu ülkede sömürüye dayalı bir düzen olduğunu, iktidara gelen hiç kimsenin bu sömürüye karşı çıkmaktan, bunu yok etmekten bahsetmediğini anlatarak emek sömürüsünü ortadan kaldırmak için bir şey yapan kimsenin olmadığını belirtti.

İzmir'de de taşeron firma işçilerinin işten atıldığını ve kendilerinin de Celal Doğan döneminde örgütlendiklerinde 24 arkadaşının işten atıldığını hatırlatan Yıldırım sözlerine şöyle devam etti:

"464 gündür bizim mücadelemiz sürüyor. Bu süreç içerisinde bize destek olanlar da oldu. Hepsine teşekkür ediyoruz. Seçim sürecine girilmiş olmasına rağmen siyasilerden biri çıkıp da 'bu özelleştirmenin halk yararına, işçilerin yararına olmadığını düşünüyorum' demedi. Kaldı ki bunu söyleseler bile bizim onlardan bir beklentimiz de yoktur. Biz sadece mücadelemize güveniyoruz. Buradaki insanlar 15 aydan bu yana açlık, yokluk ve sıkıntıya rağmen direndiler. Belediye başkanının satın alma girişimine de taviz vermeyerek onurlarını korudular. Mücadelemiz zaman zaman meyvesini de verdi. 70 arkadaşımız işbaşı yaptı ve çalışıyorlar. Belediye başkanının, 'Bunlar bizim işçimiz değil, taşeron şirketin işçileri, beni ilgilendirmez' demesine rağmen arkadaşlarımızın kararlı tutumu ve sendikayla birlikte mücadele etmiş olması bu başarıyı

getirdi. Ancak bizim başarıdan kastımız asıl olarak, işten atılan tüm arkadaşlarımızın işbaşı yapmasıdır. Çünkü bu iş, burada bekleyen insanların anasının ak sütü gibi hakkıdır. Belediye yöneticileri, bir kısım yandaşlarına, söz verdikleri çevrelere, sermaye gruplarına rant kazandırmak için bu insanları ve Antep halkını mağdur ettiler.

Bu ülke emperyalist – kapitalist sistemin kölesi durumuna getirilmiştir. Bu duruma ne iktidardakilerin ne de muhalefettekilerin 'dur' deme, işi tersine çevirme olanağı yoktur. Böyle bir ülkedeyiz. Halk bunları görmeli. Ne zaman halk gerçekten bağımsızlıkçı, emeği kendine dert etmiş bir programla ortaya çıkarsa,

o zaman bu sorunlar çözülebilir. Zaten bir taht-ı revan var. Bazen solcuyla getiriyorlar bazen sağcıyla, bazen islamcıyla bazen milliyetçiyi; ama çark dönüyor.

Genel bir baskı var. Bu ülkede sokağa çıkmak sakıncalı, tehlikeli, 'çıkanın başına bu işler gelir' gibi bir korku yaratılmaya çalışılıyor. Özellikle 12 Eylül ile başlayıp günümüze kadar gelen baskılar var. Bu durum bu ülkenin demokratik olmadığını bir göstergesidir. Bazı liberal aydınlar, bir kısım insanlar televizyon kanallarına çıkıp ülkede demokrasi olduğunu, kendilerinin düşüncelerini rahatça ifade edebildiğini söylüyorlar. Ama ben bir ülkede demokrasinin olmasına, işçilerin özgürce örgütlenip örgütlenemediğine bakarak karar veririm. Sendikaya üye oldu diye bir insan kapıya konuyorsa o ülkede demokrasiden bahsedilemez. Varsa bile bu demokrasi işçi ve emekçiler için değil demektir. İşte, Mersin'de daha 1

– 1,5 ay önce üye yaptığımız 270 işçiden 60 tanesi işten atıldı; 3 gündür Mersin limanı önünde arkadaşlarımız direniş yapıyorlar. Bunun birçok örneği var. Sadece bizim sendikamız değil, başka sendikalar da, Deri İş, Petrol İş, Tek Gıda İş, Belediye İş de yaşıyor bunu. Hükümet, kendi yandaşı sendikalara bunu yapmıyor. Ama işçiler buna alet olmamalı. Patronların işaret ettiği yerlerde değil, kendi kurdukları yerlerde, örgütlerde olmalılar. İşverenin kurduğu sendikadan işçiye hayır gelmez. Bunu herkes yaşayarak görmüştür."

Alkışlar ve sloganlarla devam eden destek ziyareti yine sloganlarla son buldu. □

ARTIK BU DÜZENİ DEĞİŞTİRMENİN VAKTİ GELDİ

Merhaba sevgili arkadaşlar. Ben Mücadele Birliği dergisini ilk defa okuyan bir işçiyim. Dergiye okuduktan sonra sizinle paylaşmak istedim, düşüncelerimi yazıyorum. Ezilmeye son diyorum. Açlık sefalet almış başımı gidiyor. Kürt halkının özgürlük ve demokrasi istekleri hep bombalarla, silahlarla, coplarla karşılık buluyor. Artık bu düzeni değiştirmenin vakti geldi, açlığa, yoksulluğa, sefalete son vereceğiz. Kürt halkının üzerinde vurulmuş zincirleri paramparça edeceğiz. Bunun için ne gerekiyorsa yapacağız.

Bugüne kadar özgürlük için topraklarımızın her karışına akan gençlerimizin kanı, bunun göstergesidir. Evime yarın ekmek götürüp götüremeyeceğimi bilmediğim bir yaşama daha fazla katlanamıyorum. Bu karda kışta çocuklarıma üst baş alamadığım, ayakkabı alamadığım bu yaşama daha fazla katlanamıyorum.

Artık biliyorum biz işçiler, ancak Kürt, Ermeni, Türk, Laz bir araya gelebilirsek, çocuklarımıza güzel bir yaşam kurabileceğiz.

Kürdistan'dan Mücadele Birliği Okuru Bir İşçi

ÜMRANIYE'DEKİ SİMTER METAL İŞÇİLERİYLE RÖPORTAJ

Yaklaşık 11 gündür işyerini işgal eylemi yapan işçilerle birlikteydik. Büyük bir kararlılıkla işgal eylemini sürdüren işçilerle yaptığımız röportajı sunuyoruz.

Mücadele Birliği: İşyerinde oluşturmaya başladığınız örgütlenme çalışması ne zamandır sürüyor ve bu süreç içerisinde yaşananları bize anlatabilir misiniz?

İşçi: Yaklaşık 5 aydır örgütlenme çalışması yapıyorduk. 5 arkadaş örgütlenme çalışmalarına başladı ve bu süre zarfında yaklaşık 400'e yakın sendikali işçimiz oldu. Bu örgütlenme çalışması içerisinde ben de görev aldım. Patron bir şekilde bu çalışmanın farkına vardı. Ve işyerinin bir bölümü olan atölye kısmındaki bu çalışmayı engellemek için işçileri işten çıkartıp işyerini kapattı.

Mücadele Birliği: Şu anda içeride çalışan işçi var mı hala?

İşçi: 60 civarında işçi, idari bölümde hala çalışıyor. Bunlarında büyük çoğunluğu sendikamızın üyesi ve içeriden desteklerini esirgemiyorlar.

Mücadele Birliği: Yaklaşık 2 gün işyerini işgal ettiniz bu süre zarfında nasıl bir tavır koydunuz?

İşçi: Evet 2 gün boyunca işyerini işgal ettik. Bu bizim birleşmemizle olan bir şey, ama 2. gün patronların koruyucusu polisler fabrikanın etrafını kuşattılar. Bizler de eylemimizi dışarıda sürdürme kararı vererek (daha çok insanlara yansıtma için) dışarıda direnişimize devam ediyoruz. Tabi ki bunları tek başımıza değil, hep birlikte karar alarak yaptık. Çünkü hepimiz ortak olarak, daha insanca yaşamak için bunun mücadelesini veriyoruz.

Mücadele Birliği: Patronun son tavrı ne şu an?

İşçi: Her patronun yaptığı gibi sendikayı kabul etmiyor. İşçiler olarak ya hep beraber ya hiç birimiz diyerek ona cevap veriyoruz. Çünkü sendikal haklarımızı istiyoruz.

Mücadele Birliği: Polis baskını, daha doğrusu polis içeriği ve dışarıyı kuşattığında ne düşündünüz?

İşçi: Bizim tek amacımız insanca yaşamak. Ama bunu bize vermiyorlar, az önce dediğim gibi, polis bizim değil patronların koruyucusu. Ben o an patronu korumak için geldiklerini biliyordum. Çünkü onlar patronların hizmetinde, halkı ne yaparlar.

Mücadele Birliği: Peki son olarak yerel seçimler yaklaşıyor sizin tavrınız nasıl olacak?

İşçi: Buraya her gün bir parti sözde destek amaçlı geliyor. Ama ben ve benim gibiler çok iyi biliyor ki, onlar seçimler için oy almak için buraya geliyorlar. Ama şunu iyi bilsinler ki ben ve benim gibilerden onlara oy yok. Ben işçilerin başta olduğu bir ülke istiyorum, zaten doğal olarak sorun sistemde, sistemi değiştirmek gerek. Bunu yapmakta, başarmakta birliktelikten geçiyor.

Mücadele Birliği: Bize zaman ayırdığınız için teşekkür ediyoruz. Biz de size şu sözü veriyoruz o günleri hep birlikte göreceğiz. Burada birkez daha direnişinizi selamlıyoruz.

“YÜZLERCE YILDIR EZİLEN KATLEDİLEN BİR HALK OLARAK, FİLİSTİN HALKININ ACISINI YÜREĞİMİZİN DERİNLERİNDE DUYUYORUZ”

Merhaba arkadaşlar. Ben Mücadele Birliği dergisini ilk defa okudum. Öncelikle çıkardığımız bu nitelikli dergi için, ezilmiş halk adına sonsuz teşekkürlerimi sunarım.

Ezelden beri bu yola baş koyduk ve yeterli olmasa da meyvemizi almaya başladık diyorum. Kürtçe kanal bunlardan bir tanesi. Bu televizyonun açılması bizim sorunumuzu çözmedi, fakat faşistlere geri adım attırdık, tabii bedeller sonucunda oldu bu. Bir televizyonun açılması bizim gözümüzü boyayamaz. Zaten ilk birkaç gün dışında Kürtlerin neredeyse hiç biri televizyonu izlemiyor bile. Ama sonuçta faşist ülkenin faşist insanlarına varlığını kabul ettirmek gerekliydi ve bu proletlerin, ezilmiş halkın nasırlı elleriyle, köylülerin başkaldırılarıyla oldu ve sizin gibi aydın insanlar oldukça daha ileri gidecektir.

Kürt halkı gibi Filistin halkı da hala faşistler tarafından ezilmeye devam ediliyor. Yüzlerce yıldır ezilen katledilen bir halk olan Kürt halkı olarak, Filistin halkının acısını yüreğimizin derinlerinde duyuyoruz. Yanı başımızda, Filistin'de masum insanlar iki faşist devletin çıkarları için eziliyorlar. O masum çocuklar, şimdi havada uçurtmalar görecekları yerde savaş uçakları görüyorlar, kurşunlar bombalarla tanışıyorlar. Bu bence Filistin İsrail savaşı değil, İran ABD savaşı, Hamas bahane. Umarız 20 Ocak 2009'a kadar oralarda insan kalır. Gerçi Bush gider Obama gelir, değişen bir şey olmaz, politika değişmez, zihniyet değişmez. Sadece değişen isimler olur. Bu savaş sadece sokaklara çıkıp bağırarak engellenemez, herkes de bunun farkındadır. Filistin'in başına gelenler, aslında biz hep yaşıyoruz, bunlar her gün tanık olduğumuz olaylar. Daha geçenlerde başımıza bombalar yağıyordu, unutmadık, unutulmaz da. Bu Filistin, Kürt ve diğer ezilen halkların sorunlarının ortak çözümü ise, ne ABD ne de diğer sömürücü devletlerdir. Ezilen katledilen halkların birlikte omuz omuza mücadelesidir; sorun bu sorun bence.

Sözümü bitirmeden sizlere son bir şey daha söylemek istiyorum. Dergimizde bazı cümleleri okurların bazıları anlamaktan güçlük çekiyorlar. Misal burjuva, proletarya vs. Bazıları yeni güçlük çekmez diyorum şimdilik yazacaklarım, diyeceklerim bu kadar. Tekrar ezilmiş halk adına sizlere teşekkür ederim

SERSALA ŞOREŞE KÜBA HEMU GELAN RA PİROZ BE ADIYAMAN'DAN BİR ÜNİVERSİTE ÖĞRENCİSİ

AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ İSTANBUL İZMİR ADANA ANTEP	ADANA 2. KİTAP FUARI 16 - 18 Ocak 2009 3. EĞİTİM FUARI	BESD'den Ayışığı'na Ekin-Sanat Alanında 20.YIL Kurduğumuz günden bu yana sosyalist bir dünya ve yeni insan yaratma mücadelesini veriyoruz. Sosyalist dünyayı, yeni bir geleceği yaratmak zorlu. Sarp kayalar, dolun boğh yollar bizi beklemektedir. Biliniz... Ama bir o kadar da yürünmesi zorunu umutlu bir yoldur bu...
16 Ocak 2009 Cuma	İbo Sevrimi Yarında	Gelin, bu umutlu yolda birlikte olalım... Birlikte üretip, birlikte değişelim... Değiştirelim köhnemiş olan her şeyi... Atölyelerimiz Bağlama Gitar, Sür Folkele Ve yeni atölyelerimizi birlikte çoğaltalım. Gelin Ayışığı'nda buluşalım...
3 nolu konferans salonunda saat 18.00 ile 19.00 arasında "50. Yılında Sosyalist Küba'ya Selamlıyoruz" etkinliğini Çukurova Kitap Fuarı'nda düzenliyoruz. Şiirlerimizle, nişlerimizle Adana'dan da selamlayacağız. Küba'ya...	Ayışığı Sanat Merkezi / Adana Tepebağ Mah. Cemal Gürsel Cad. Ali Hikmet İşhanı Kat. 4 No: 401 Tel: 0322 363 70 62	

VIVA KÜBA VIVA SOSYALİZM

SAYRA SAYRA HATTA NASR!

Filistin Halkı Yalnız Değildir!